

Ἡ ΒΟΡΕΙΟΣ ἩΠΕΙΡΟΣ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΠΟΛΙΤΙΚΟΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ
ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΟΥ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΒΟΡΕΙΟΗΠΕΙΡΩΤΩΝ

ΘΑΡΣΕΙΝ ΧΡΗ ΤΑΧ ΑΥΡΙΟΝ ΕΞΕΤ ΑΜΕΙΝΟΝ



ΕΤΟΣ Β' ΑΘΗΝΑΙ ΙΟΥΝΙΟΣ 1936 ΤΕΥΧΟΣ

15

Η ΒΟΡΕΙΟΣ ΗΠΕΙΡΟΣ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ, ΠΟΛΙΤΙΚΟΝ, ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ, ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ
ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΟΥ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΒΟΡΕΙΟΗΠΕΙΡΩΤΩΝ

Διευθύνεται υπό τριμελούς Ἐπιτροπῆς ♦ Ἀρχισυντάκτης: ΑΛ. ΜΑΜΜΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ:

Ἑτησία :

Διὰ τὰ μέλη τοῦ Συλλόγου δραχ. 60
Διὰ τὰ μὴ μέλη 100

Ἑξάμηνος :

Διὰ τὰ μέλη τοῦ Συλλόγου δραχ. 35
Διὰ τὰ μὴ μέλη 55

Ἐξωτερικοῦ Δολλάρια 2

Γραφεῖα Κάνιγγος 21

♦ Ὑπεύθυνος Τυπογραφείου: ΣΩΤ. ΚΟΝΤΟΕΣ

Η ΒΟΡΕΙΟΣ ΗΠΕΙΡΟΣ

ΑΘΗΝΑΙ - ΕΤΟΣ ΒΘΝ

ΙΟΥΝΙΟΣ 1936

ΤΕΥΧΟΣ 15

ΠΡΟΣ ΠΑΜΒΟΡΕΙΟΗΠΕΙΡΩΤΙΚΗΝ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑΝ

Ἐχοντες ἀκριβεστάτην καὶ πλήρη ἐπίγνωσιν τῶν ὠφελιμάτων, τὰ ὅποια ὀρισμένως θὰ προέκυπτον ἀπὸ τὴν συνένωσιν τῶν ἀπανταχοῦ Βορειοηπειρωτικῶν Συλλόγων ἐπεχειρήσαμεν πέρυσι κατὰ Σεπτέμβριον μίαν περιοδείαν ἀνὰ τὴν Β. Ἑλλάδα καὶ ἐκεῖ εἰς ἀλλεπαλλήλους συσκέψεις καὶ συνεδρίας μετὰ τοὺς ἐκπροσώπους τῶν ἐκεῖ Συλλόγων ἐρρίψαμε τὴν ιδέαν περὶ συγκλήσεως Παμβορειοηπειρωτικοῦ Συνεδρίου.

Ἡ τιμὴ τῆς ιδέας ἐκείνης, ἡ ὅποια δὲν ἦτο δυνατόν παρὰ νὰ ἔχη εὐρύτατα ἀγαθοτάτην ἀπήχησιν, ἀνήκει ἐξ ὁλοκλήρου εἰς τὸν Σύλλογον Βορειοηπειρωτῶν Ἀθηνῶν, τὸν σχόντα δεδικαιολογημένως ἄλλωστε τὴν ἐνθουσιώδη ταύτην πρωτοβουλίαν.

Αἱ καθ' ἡμέραν παρουσιαζόμεναι ἐθνικαὶ ἀνάγκαι καὶ ἡ ὅσον τὸ δυνατόν γοργότερα καὶ ἀποτελεσματικώτερα τῶν συμπατριωτῶν μας ἐξυπηρέτησις θὰ ἐπέβαλον τὴν ταχεῖαν ἀνασυγκρότησιν τῶν δυνάμεων τῶν ξενιτευμένων Βορειοηπειρωτῶν.

Καὶ εἶναι τόσον ἀπηνεῖς καὶ ἀδύνητοι αἱ ἀνάγκαι αὗται, ὥστε οἰαδὴ ποτε καθυστέρησις καὶ ὀλιγορία θὰ ἀπετέλει ἀληθὲς ἔγκλημα καθ' ἡμῶν αὐτῶν.

Τὸ καθ' ἡμᾶς δὲν εὐρίσκομεν σοβαρὰ προσκόμματα εἰς τὴν προσπάθειάν μας αὐτήν, δοθέντος ὅτι οἱ μέλλοντες νὰ μετὰσχουν τοῦ Παμβορειοηπειρωτικοῦ Συνεδρίου θὰ εἶναι ἀπλούστατα ἐκπρόσωποι Συλλόγων ἀλυτρωτικῶν Βορειοηπειρωτικῶν μετὰ ταυτότητα σκοπῶν καὶ ἐπιδιώξεων.

Ἡδὴ ἔχουν γίνεи σχετικαὶ προκαταρκτικαὶ ἐνέργειαι καὶ ἀνάλογοι συνεννοήσεις μετὰ τοὺς πέραν τοῦ Ἀτλαντικοῦ Βορειοηπειρωτῆς, οἱ ὅποιοι διὰ τοῦ Συνδέσμου τῶν «Ὁ Πύρρος» ἀποτελοῦν κολοσιαίαν δύναμιν καὶ ἐθνικὸν κεφάλαιον ἐπισύραντες τὰ εὐμενέστατα τοῦ Ἀμερικανικοῦ τύπου σχόλια καὶ τοῦ Ἀμερικανικοῦ κόσμου τὴν ἀμέριστον συμπάθειαν!

Διὰ τοὺς ἐνταῦθα Συλλόγους μας, οἱ ὅποιοι πρέπει νὰ καταβάλουν φιλοτίμους προσπάθειας πρὸς πλουτισμὸν τῶν μητρῶν των διὰ τῆς ἐγγραφῆς νέων μελῶν, θὰ ἐλέγομεν ὅτι τὸ πρᾶγμα καθίσταται εὐχερέστερον δεδομένων τῶν εὐκολιῶν, μετὰ τὰς ὁποίας δύναται νὰ ἔλθῃ κανεὶς εἰς ἐπικοινωνίαν.

Ὅποια ἦσαν τὰ ἀποτελέσματα τῆς περυσινῆς μας σταυροφορίας περὶ τὴν σύμπηξιν καὶ τὴν συσσωμάτωσιν πρὸς μίαν ἀληθῆ Βορειοηπειρωτικὴν Ὀμοσπονδίαν ἐφάνησαν γονιμώτατα ἄφ' ἑνὸς μὲν ἀπὸ τῆς ἀπόψεως ὅτι ἐδόθη ἡ εὐκαιρία νὰ γίνῃ ἡ ἀλληλογνωριμία μεταξὺ τῶν προεδρείων, ἄφ' ἑτέρου δὲ νὰ δοθῇ πλήρης καὶ εὐρεία ἐξουσιοδότησις εἰς τὸν Σύλλογον Βορειοηπειρωτῶν Ἀθηνῶν, δυνάμει τῆς ὁποίας ὁ τε-

ΚΟΛΛΗΤΕΙΑ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΩΡΕΑ 247 Σαταμαρία

ΗΜΕΡΟΜ. 14-11-78

ΑΡΙΘ. 23696

λευταῖος θὰ ἐγίνετο ὁ διερμηνεὺς τῶν ἐπὶ μέρους ἀναγκῶν τῶν.

Ἡ ἰδέα τῆς Παμβορειοηπειρωτικῆς Ὀμοσπονδίας δὲν εἶναι οὐτοπία. διὰ τούτους λόγους, τοὺς ὁποίους ἐξεθέσαμε.

Καὶ ἀναμφιβόλως τὸ Παμβορειοηπειρωτικὸν Συνέδριον, τὸ ὁποῖον θὰ ἐπιδιώξῃ ὁ ἡμέτερος Σύλλογος προσεχῶς μετὰ τὴν βοήθειαν τῶν ἀπανταχοῦ Βορειοηπειρωτῶν θὰ ἀποτελέσῃ τὴν προβαθμίδα διὰ τὴν πραγματοποίησιν τῆς ἰδέας αὐτῆς.

Δὲν εἶναι βεβαίως περιττὸν νὰ εἰπώμεν ὅτι διὰ τὴν ἐπίτευξιν τῶν σκοπῶν αὐτῶν καὶ τὴν διεξαγωγὴν τῶν πρὸς τοῦτο ἀγώνων τὸν σημαντικώτατον ρόλον θὰ παίξῃ «Ἡ Β. Ἡπειρος».

ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΚΑΙ ΣΧΟΛΙΑ

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος !
ρίων Τζιοβάνι συνώ-

δευσε ὡς γνωστὸν τὴν παραίτησίν του μετὰ μακροσκελὲς ὑπόμνημα, τὸ ὁποῖον ἐδημοσίευσεν αἱ ἐφημερίδες τῆς ἐπομένῃς τῆς παραίτησέως του ἐν πολλαῖς συνεχεῖαις.

Ἀπὸ τὸ ὑπόμνημα αὐτὸ, τὸ ὁποῖον δύναται τις νὰ εἴπῃ εἶναι ἕνας φλύαρος ἀπολογισμὸς... τοῦ τι δὲν ἔπραξε ὁ Τζιοβάνι καὶ τοῦ τι... διέπραξε εἰς βάρος τῆς ἐκκλησίας ἀποσπῶμεν τὰ ἐξῆς χαρακτηριστικά.

«Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ, πού ἀποχωροῦμεν ἔτσι, πού δὲν ἀνεμένετο καὶ δὲν ἠλπίζετο ἀλλὰ οἰκαιοθελῶς ἀπὸ τὸν θρόνον τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς τῶν ὀρθοδόξων τῆς Ἀλβανίας καὶ τῆς Μητροπόλεως αὐτῆς τρία πρόσωπα δὲν δύναμεθα νὰ μὴν ἀναφέρωμε μετὰ εὐγνωμοσύνην ἀλησμόνητον καὶ αὐτὰ εἶναι τὰ τρία πρόσωπα, ἐκεῖνα πού συνέδεσαν τὸ ὄνομά των μετὰ τὴν ἐκκλησιαστικὴν καὶ ἐθνικὴν ἱστορίαν τοῦ τόπου μας...»

Αὐτὰ τὰ τρία πρόσωπα τὰ ἐξαιρετικὰ μᾶς ἔδωσαν ἱστορικὴν δύναμιν διὰ τὸν σχηματισμὸν τῆς Ἀλβανικῆς Συνόδου τῆς Ἀθῆναις εἰς τὴν μακρὰν ἱστορίαν τῆς ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ εἰς τὴν Ἀλβανίαν, ὁ Σέρβος Πατριάρχης Δημήτριος καὶ ὁ Βασιλεὺς τῆς Γιουγκοσλαβίας Ἀλέξανδρος ὁ Α' μετὰ τὸν ἐπίσκοπόν του Βίκτωρα.

Στενωτάτος ἐδῶ συγγενὴς του ἡ πόρρὶ πῶς τὸν ἠνείχοντα οἱ Ἀλβανοὶ τὸν Τζιοβάνι ὡς Ἀρχιεπίσκο

πον, αὐτὸν ὁ ὁποῖος ὡς ἄνθρωπος δὲν εἶχε νὰ ἐπιδείξῃ τίποτε ὡς προσόν, αὐτὸν, ὁ ὁποῖος εἶχε ὑπερβῆ τὰ «ἐσκαμμένα» ὕστερα ἀπὸ τόσες ἀπάτες—εἰς τὰ βιβλία πολλῶν Ἀθηναϊκῶν, ἰδίως πατριωτικῶν, καταστημάτων φέρεται χρεώστης—καὶ τόσα ἀνήθικα ἡρωικὰ κατορθώματα !

Ἐν τούτοις τώρα κατὰ τὰς δυσμάς τῆς δόξης του ὁ Ἀλβανὸς Ρασπουτὶν ἐνθυμεῖται εὐγνωμόνως τοὺς εὐεργέτας του.

Κατὰ τὴμα Ἀρχιεπισκόπου !

Ἡ «Ἀκρόπολις» δι' εἰδικῶν συνεργά-
του της, τοῦ κ. Κ. Πολίτου, ἀσχολεῖται μετὰ τὴν Ἀλβανίαν.

Ἀπὸ τὰς ἐλληνικαῖς ἐφημερίδας ἡ «Ἀκρόπολις» μᾶς εἶναι περισσότερον γνώριμος διότι ἡ τακτικὴ της καὶ τὸ ἐξαιρετικὸν της ἐνδιαφέρον διὰ τὸ μειονετικὸν μας ζήτημα μᾶς συνέδεσε περισσότερον καὶ τὴν κατέστησε ἀπιστεύτως συμπαθὴ εἰς τὸ Βορειοηπειρωτικὸν κοινὸν τῆς πρωτευούσης.

Θὰ ἠθέλαμε νὰ ἀναδημοσιεύσωμεν τὰς γνησίως ἀληθεῖς περιγραφὰς τοῦ κ. Πολίτου. Λυπούμεθα διότι ἡ ἀνεπάρκεια τοῦ χώρου, τοῦλάχιστον ἐπὶ τοῦ παρόντος, θὰ στερήσῃ τοὺς ἀναγνώστας μας μιᾶς ἀληθῶς πολυτίμου μελέτης ἐπὶ τῆς καταστάσεως τῆς Ἀλβανίας καὶ τοῦ χαρακτῆρος τῶν Ἀλ-

βανῶν, ἐκεῖνων τοὺς ὁποίους ἡ ἀπληρὴς διπλωματικὴ ἐξοικονόμησις τῶν μεταπολεμικῶν πραγμάτων, ἔθεσε εἰς τὸν τράχηλον ἐνὸς ἀγνοτάτου τμήματος τοῦ Ἑλληνισμοῦ!

Μεταξὺ τῆς
Περὶ ὄνου σκιᾶς «Arbenia» καὶ
τῆς Vatra «δί-

νουν καὶ παίρνουν» αἱ συζητήσεις περὶ τοῦ ἐρωτήματος, ἐὰν εἶναι ἀνάγκη νὰ διακυβερνηθῇ ἡ Ἀλβανία μετὰ δικτατορίαν ἢ μετὰ Βασιλευομένην Δημοκρατίαν !

Εἶναι ἄξιον ἀπορίας πῶς ἡ Κυβερνητικὴ «Vatra» ἐπιθυμεῖ Δημοκρατίαν ἔστω καὶ Βασιλευομένην, ὅπως θέλει νὰ νομίζῃ ὅτι λειτουργεῖ ἐν Ἀλβανίᾳ, καὶ ἡ ἀντικυβερνητικὴ «Arbenia» εἰσάγουσα κενὰ δαιμόνια εἰς τὴν πολιτικὴν διακυβέρνησιν τοῦ τόπου τίθεται ὑπὲρ μαχὸς δικτατορικῶν θεσμῶν. Ἡ συζήτησις συνεχίζεται ἀπὸ μὴν ὧν, ἐὰν δὲν εἴμεθα κακοὶ ἀναγνώσται τῶν συναδέλφων. Δὲν θέλομεν νὰ ἐμπλακῶμεν εἰς τὴν συζήτησιν αὐτήν.

Μᾶς ἀρκεῖ νὰ ἐκφράσωμεν τὴν ἐντύπωσιν, ἢ ὁποῖα μᾶς δημιουργεῖται καὶ ἢ ὁποῖα δὲν δύναται νὰ εἶναι ἄλλη εἰ μὴ ἐκεῖνη ἢ ὁποῖα γεννᾶται μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ μύθου περὶ «ξένου ἀχυρῶνος» κλπ.

Ἠρώτησαν τὸν... ξενοδόχον ὁ ὁποῖος, Βασιλεὺς... Βασιλευομένης Δημοκρατίας κυβερνᾷ δικτατορικῶς χωρὶς νὰ ἐρωτήσῃ κανένα; Καὶ ὅμως ὁ Ζώγου μετὰ τοὺς τύπους καὶ τὰ προσχήματα, μετὰ τοὺς αὐθαρέτους διορισμοὺς τῶν Βουλευτῶν του κλπ., ἱκανοποιεῖ καὶ τὸν δικτατοριόφιλον Νεμπίλ Τσίκα καὶ τὸν φίλον τῆς Βασιλευομένης Δημοκρατίας Τίμο Ντίλιο!

Ἐλάβομεν καὶ δημοσιεύομεν ἐνταῦθα, ὡς ἐκ τῆς ἐξαιρετικῆς σημασίας τοῦ γεγονότος, τὴν κάτωθι ἐπιστολήν :

Φίλε κ. Ἀρχισυντάκτα,

Μετ' ἐξαιρέτου ὅλως εὐχαριστήσεως ἐπληροφόρηθην ὅτι ὁ ἀπὸ ἐτῶν τόσον πατριωτικῶς καὶ φιλανθρωπικῶς δρῶν ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ «Ἡπειρωτικὸς Ἀλληλοβοηθητικὸς Σύνδεσμος ὁ «Πύρρος» κατόπιν ἀποφάσεως τοῦ Δ. αὐτοῦ Συμβουλίου μετωνομάσθη «Βορειοηπειρωτικὸς».

Ἡ ἀξίεπαινος αὕτη πράξις τοῦ Δ. Σ. τοῦ ὧς ἄνω Συνδέσμου ἐνθ' ἐνέπλησε χάρας τοὺς ἐν Ἀμερικῇ Βορειοηπειρωτάς δὲν ἀλλοιώνει ποσῶς, νομίζομεν, τὸν χαρακτῆρα, τὸν ὄντως ἀδελφικόν, τοῦ παλαιμάχου τούτου Συνδέσμου, οὔτε ἀναμφιβόλως, θέτει ἐν ἥσσοι μοῖρα τοὺς ἀδελφοὺς Ἡπειρώτας, οἵτινες ἐνδία φέρονται μετ' ἐνθέρμων παλῶν διὰ τὴν σφαγιασθεῖσαν ἀδελφὴν των Βόρειον Ἡπειρον, ἀλλ' ἀπεναντίας, ἀφ' ἐνὸς μὲν οἱ Βορειοηπειρωτῶν θεωροῦνται καὶ εἶναι ἀνεξάρτητοι εἰς τὰς οἰασθήποτε καὶ πρὸς οἰουσδήποτε ἐνεργείας των, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἡ ἐνίσχυσις τῶν ἐλευθέρων ἀδελφῶν Ἡπειρωτῶν καὶ τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων ἀκόμη, θὰ εἶναι πλέον θετικὸν τέρα καὶ πλεόν ἐνθαρμωτέρα.

Μᾶς ἐνθουσιάζει ἰδιαιτέρως ἡ ἀπόφασις αὕτη τοῦ ἐγκρίτου Δ. Σ. τοῦ «Πύρρου» διότι ἐλπίζομεν ὅτι ἡ εὐχὴ ὅλων τῶν Βορειοηπειρωτῶν, ὅπως ἐδρεθῶμεν ὅλοι ἡνωμένοι διὰ τῶν ἀπανταχοῦ Βορειοηπειρωτικῶν Συλλόγων αὐτῇ τὴν φορὰν θὰ καρποφορήσῃ ἀπολύτως, τῇ ἀρχῇ γενομένης ὑπὸ τοῦ Συλλόγου Βορειοηπειρωτῶν Ἀθηνῶν, ὅστις πέρυσιν διὰ τῶν ἀόκνων προσπαθειῶν τοῦ προεδρείου του καὶ διὰ τῶν συσκέψεων του ἐν Θεσσαλονίκῃ, μετὰ τῶν λοιπῶν προεδρείων τῶν Βορειοηπειρωτικῶν Συλλόγων τῆς Ἑλλάδος ἔθεσε τὰς βάσεις μιᾶς πραγματικῆς ὄντως ἐνώσεως τῶν Βορειοηπειρωτῶν. Ἡ ἐνέργεια δ' αὕτη τοῦ Δ. Σ. τοῦ «Πύρρου» μαρτυρεῖ ἀναμφισβητήτως τὸν διακαῆ πόθον τῶν Βορειοηπειρωτῶν τοῦ νὰ ἐνωθῶσι καὶ ἡνωμέ-

ΠΩΣ Η ΙΤΑΛΙΑ ΚΑΤΕΚΤΗΣΕ ΤΗΝ ΑΛΒΑΝΙΑΝ ΕΙΣ ΒΑΡΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Τοῦ κ. Β. ΜΠΑΜΙΧΑ τ. Βουλευτοῦ Ἀργυροκάστρου

Κατὰ τὴν τελευταίαν διάσκεψιν τοῦ Βελιγραδίου, καθ' ἣν καθωρίσθησαν σαφῶς ἡ ἑκτασίς τοῦ Βαλκανικοῦ Συμφωνίου καὶ ἡ ἀκριβὴς θέσις τῆς Ἑλλάδος εἰς τὴν τετραμερῇ Βαλκανικῇ ἀμυντικῇ Συμμαχίᾳ τῶν ἀποτελούντων αὐτὴν Κρατῶν, τὸ ζήτημα τῶν σχέσεων τῆς Ἀλβανίας μετὰ τῶν γειτόνων τῆς κατέλαβεν ἐξέχουσαν θέσιν μετὰ τῶν ὑπὸ συζήτησιν θεμάτων.

Δὲν πρόκειται ὁμῶς σήμερον νὰ θιγῶμεν οὔτε τὸ ζήτημα αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ, ὡς ἐτέθη ἐν Βελιγραδίῳ, οὔτε καὶ νὰ ἐξετάσωμεν τὰ συμπεράσματα εἰς ἃ ἐπὶ τοῦ προκειμένου κατέληξεν ἡ ἐν λόγω διάσκεψις. Συμμορφούμενοι πρὸς τὴν ὑπόδειξιν τοῦ κ. Προέδρου τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως ἐκφράσαντος τὴν ἐπιθυμίαν ὅπως ὁ ἑλληνικὸς τύπος παύσῃ τοῦ λοιποῦ ἀσχολούμενος μὲ τὸ Βαλκανικὸν Σύμφωνον, θὰ περιορισθῶμεν ἀπλῶς εἰς τὸν καθορισμὸν τῆς θέσεως τῆς Ἀλβανίας πρὸ καὶ μετὰ τὸ Σύμφωνον τοῦτο ὅπως διαφωτίσωμεν τὴν ἑλληνικὴν κοινὴν γνώμην καὶ ἀρωμὴν τυχὸν ὑφισταμένης παρεξηγήσεως.

Ἡ Ἀλβανία κράτος κατὰ πρῶτον λόγον ἀδριατικὸν καὶ κατὰ δεύτερον λόγον βαλκανικὸν τοιοῦτον, δὲν δύναται νὰ παρίθῃ τὸν ρόλον, τὸν ὁποῖον προώρισται νὰ παίξῃ ἐπὶ τῶν ζητημάτων τῆς ἐγγύς Ἀνατολῆς ἢ μεταπολεμικῇ καὶ ὑπέροπτε ἄλλοτε ἰσχυρὰ δύναμις Ἰταλία. Διότι ἂν τὸ σῶμα τῆς Ἀλβανίας εὐρίσκειται εἰς τὰ Βαλκάνια, ἡ καρδιά καὶ οἱ πνεύμονες αὐτῆς εὐρίσκονται ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς ἀδριατι-

νοι νὰ διεξαγάγῃ τοὺς ἱεροὺς ἀγῶνάς των ἐν τῷ πλαισίῳ τοῦ εἰρηνικοῦ πεδίου καὶ ὁ «Πύρρος» δίδει τὸ ἔξοχον πατριωτικὸν παράδειγμα, μετὰ τὸν Σύλλογον Βορειοηπειρωτῶν. Ἐργασθῶμεν ὅθεν πάντες οἱ Βορειοηπειρωτῶν ὑπὲρ τῆς μιᾶς καὶ ἀδιαιρέτου Βορειοηπειρωτικῆς ἐνώσεως καὶ ἀσφαλῶς τὰ ἀποτελέσματα ταύτης θὰ ᾤσι πλέον ἢ καρποφόρα. Ἐν τῇ ἐνώσει ἡ ἰσχύς, ἐν τῇ διαιρέσει ἡ ἐξουθένωσις, ὡς ἐκλέξωμεν.

Μετὰ φιλικωτάτων αἰσθημάτων
ΒΟΡΕΙΟΗΠΕΙΡΩΤΗΣ

κῆς, οἱ λιμένες τῆς ὁποίας εἶναι δι' αὐτὴν πλουτοφόροι πηγαί.

Κατὰ τὸ ἐγγύς παρελθόν, καὶ προτοῦ συνταυτίσῃ τὴν τύχην τῆς μετὰ τῆς Ἰταλίας, ἢ Ἀλβανίας ἐστράφη καὶ πρὸς τοὺς Βαλκανικοὺς γείτονάς της, ἐλπίζουσα ὅτι καλλιεργοῦσα ἀμοιβαία συμφέροντα, ἰσχυρῶς, θὰ ἡδύνατο νὰ φέρῃ σοβαρὸν ἀντίρροπον τῆς ἐλξεως ἣν ὑφίστατο ἐκ μέρους τῆς Ἰταλίας. Ἡλπιζεν ὅτι τεινύουσα τὸν ἕνα βραχίονα πρὸς τὰ Βαλκάνια καὶ τὸν ἄλλον πρὸς τὴν Ἀδριατικὴν καὶ ἐπωφελουμένη τοῦ τότε, ὡς καὶ σήμερον, ὑφισταμένου ἰταλοαγγλικοῦ ἀνταγωνισμοῦ ἡδύνατο νὰ ἰσορροπήσῃ. Ἀλλ' ἡ ἀπόπειρα ἀπέτυχεν· ὅχι ἐξ ὑπαιτιότητός της. Οἱ λόγοι εἶναι οἱ ἑξῆς :

Τὸ Βελιγράδιον καὶ αἱ Ἀθῆναι δὲν εἶχον εἰσέτι καθορίσῃ τὰς σχέσεις των καὶ τὸ εἶδος αὐτῶν. Ὑπεβλέποντο ἀμοιβαίως, παρ' ὅλον ὅτι ἀμφότεραι προσεπάθουν νὰ τηρήσουν τὰ προσήματα. Συγκεκριμένως ἡ Ἑλλὰς ἄρτι ἐξεληθείσα ἐκ τῆς μικρασιατικῆς καταστροφῆς καὶ αἰσθανομένη τὴν ἀδυναμίαν εἰς ἣν εἶχε περιέλθει, μετὰ δυσκολίας ἡδύνατο νὰ ἀποκρύψῃ ταύτην καὶ μετὰ δυσθυμίας παρηκολούθει τὴν πολιτικὴν τοῦ Βελιγραδίου. Δι' ὃ ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ ἠθέλε νὰ δώσῃ ἀφορμὴν δυσαρρεσκείας πρὸς τὴν Ἰταλίαν καὶ νὰ ἀναμιχθῇ σοβαρῶς δι' ἴδιον λογαριασμὸν εἰς τὸ ἀλβανικὸν ζήτημα ἐν ταῖς γενικαῖς αὐτοῦ γραμμαῖς, συνεννοουμένη, ἔστω καὶ μετὰ τῆς Γιουγκοσλαυίας, τὴν ἐπιβολὴν τῆς ὁποίας εἶχε πάντα λόγον νὰ φοβῆται τότε. Ἐνεκὰ τούτου πᾶν διάβημα ἔμμεσον ἢ ἄμεσον πρὸς συνεννόησιν, γινόμενον ἐκ μέρους τῶν Τιράνων πρὸς τὰς Ἀθῆνας εὕρισκε ταύτας φαινομενικῶς ἀδιαφόρους ἢ καὶ ἀρνούμενας νὰ προέλθουν εἰς τοιαύτην τινα συνεννόησιν, ἀναλόγως τῆς ἐντάσεως τῶν ἑλληνογιουγκοσλαυικῶν σχέσεων. Διὰ νὰ εἴμεθα εἰλικρινεῖς ὀφείλομεν νὰ προσθέσωμεν ὅτι εἰς τὴν ἀδιαφορίαν ἢ τὴν ἀνῆσιν αὐτὴν συνετέλει ἐπίσης καὶ τὸ ζήτημα τῶν σχολείων τῆς ἐν Ἀλβανίᾳ μειονότητος, τὸ ὁποῖον ὁμῶς ἐπέδρα μόνον ἀναλόγως τῆς ἐκάστοτε ἐμφανιζομένης οξύτητός του.

Τούτων οὕτως ἐχόντων, ἡ Γιουγκοσλαυία καὶ ἡ Ἑλλὰς ἤσκουν ἰδίαν ἐκαστῇ πολιτικὴν ἀποβλέπουσαν εἰς μικρὰ καὶ ἄμεσα ὠφελήματα δευτερευούσης

σημασίας, μὴ ὑπαγόμενα θυσίαν τινὰ ὁπωσδήποτε σοβαρὰν ἐκ μέρους τῶν δύο αὐτῶν κρατῶν δυναμένην νὰ πείσῃ τὴν Ἀλβανίαν περὶ τοῦ δυνατοῦ ἐνδεχομένης μετ' αὐτῆς συνεννοήσεως καὶ συνεργασίας.

Ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ Βελιγράδιον καὶ τὰς Ἀθῆνας, ἡ Ρώμη ἐχάραξεν εὐθύς ἐξ ἀρχῆς σαφὴ καὶ σταθερὰν πολιτικὴν ἐναντι τῆς Ἀλβανίας, πρόθυμος εἰς πᾶσαν θυσίαν καὶ ἀρωγὴν, τῶν ὁποίων ἡ Ἀλβανία, ὡς νεοσύστατον κράτος, εἶχεν ἀπόλυτον ἀνάγκην ὅπως συγκροτηθῇ καὶ δυνηθῇ νὰ παρακολουθήσῃ τὴν ἐποχὴν της. Ὑπῆρξε μάλιστα περίοδος καθ' ἣν ἡ Ἰταλία ἀρκουμένη εἰς τὴν μερίδα τοῦ λέοντος, δὲν ἀπέκλειε τὴν συνεργασίαν καὶ τὴν συμμετοχὴν ἀμέσως ἐνδιαφερομένων τρίτων. Ἀλλὰ δι' οὗς ἀνωτέρω ἀνεφέραμεν λόγους ἡ συμμετοχὴ αὕτη ἀπὸ μὲν τοῦ Βελιγραδίου ἐξεδηλώθη ἀνεπαρκῶς, ἀπὸ δὲ τῶν Ἀθηνῶν, ἄνευ γενικωτέρων ἐπιδιώξεων, δισακτικῇ, ἐντελῶς πενιχρά, ἀκαθοδήγητος, περιορισθεῖσα εἰς ἐμφάνισιν ἀπλοῦ σαράφη.

Ὅστις ὁμῶς γνωρίζει νὰ δίδῃ καὶ τί, γνωρίζει ἐπίσης καὶ τί δύναται καὶ πρέπει νὰ ἐπιδιώξῃ ὡς ἀντάλλαγμα. Καὶ ἡ Ἰταλία εὐρισκομένη πρὸ τῆς ἐκτεθείσης καταστάσεως ἐπέδωξε συστηματικῶς, καὶ ἐπέτυχεν, νὰ ἐκτοπίσῃ κατὰ πρῶτον τοὺς δύο γείτονάς της Ἀλβανίας καὶ νὰ μείνῃ σχεδὸν μόνῃ ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς δράσεως ἐπιφυλασσομένη νὰ πραγματοποιήσῃ ἐν καιρῷ τὰς πολιτικὰς αὐτῆς ἐπιδιώξεις, αἵτινες ἀπετέλουν καὶ τὸ κύριον μέρος τῆς

ὑπὸ τῆς Ρώμης ἐναντι τῆς Ἀλβανίας ἀσκουμένης πολιτικῆς.

Ἡ ἐπιφυλακτικότης αὕτη εἶχε δύο λόγους :

Ἡ Ἰταλία δὲν εἶχε ν' ἀντιμετωπίσῃ ἐν Ἀλβανίᾳ ἐπὶ τοῦ διπλωματικοῦ ἀνταγωνισμοῦ μόνον τὰ Βαλκάνια. Εἶχε πρὸ παντὸς ν' ἀντιμετωπίσῃ τὰς Μεγάλαις Δυνάμεις καὶ δὴ τὴν Ἀγγλίαν, ἡ ὁποία δημιουργήσασα καὶ αὕτη οἰκονομικὰ συμφέροντα ἤσκει ἀξιοσημεῖωτον ἐπιρροὴν ἐπὶ τῆς Ἀλβανίας, τὴν ὁποίαν, ἐδέχθη νὰ χρησιμοποίησῃ ὡς ἀτόυ εἰς τὰς μετὰ τῆς Ἰταλίας μετέπειτα διαπραγματεύσεις.

Ἐννοεῖται ὅτι ἡ Ἀλβανία ἐπωφελήθη δεξιότατα τοῦ ἰταλοαγγλικοῦ αὐτοῦ ἀνταγωνισμοῦ, ὅπως διατηρήσῃ ὅσον τὸ δυνατόν περισσοτέραν ἐλευθερίαν προσανατολισμοῦ, μέχρις ἀποσαφηνίσεως τῆς διεθνούς καταστάσεως.

Οὕτω ἡ Ἰταλία ἐπέτυχεν νὰ ἰδρύσῃ τὸ 1924 τὴν Ἐθνικὴν Τράπεζαν τῆς Ἀλβανίας, μετὰ τὴν Ρώμην καὶ μετὰ σχεδὸν ἐξ ὁλοκλήρου ἰταλικά κεφάλαια—τῶν Τιράνων μὴ δυνηθέντων νὰ ἐγγράφουν διὰ τὸ ποσὸν τῶν μετοχῶν τὰς ὁποίας ἡ σχετικὴ σύμβασις προώριζε δι' αὐτά. Παρεχώρησε δὲ δάνειον 50.000.000 φράγκων χρυσῶν, ὑπὸ δρους λίαν ἐπωφελεῖς διὰ τὸν δανειστὴν καὶ ἵδρυσε συγχρόνως καὶ τὴν Ἐταιρείαν «SYEA» τῆς ὁποίας σκοπὸς ἦτο ἡ ἀνάληψις καὶ ἡ χρηματοδότησις τῶν δημοσίων ἔργων, ἅτινα ἐμελλον νὰ ἐκτελεσθοῦν ἐν Ἀλβανίᾳ ἐπὶ τῇ βάσει προγράμματος ἀπὸ κοινοῦ καθορισθέντος.

ΜΙΑ ΑΠΟΤΥΧΟΥΣΑ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΔΙΠΛΩΜΑΤΙΚΑ ΕΓΓΡΑΦΑ ΚΑΙ ΕΚΘΕΣΕΙΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Δὲν ἐδίστασα, Κύριε Ὑπουργέ, νὰ ὁμολογήσω πρὸς τὸν Ἀβδούλ-βη, ὅτι ἐξ ὅλων τῶν ἐπιχειρημά-των του, τοῦτο μόνον μοὶ ἐφαίνε-το τὸ ἀξιώτερον λόγου.

«Τώρα, εἶπεν, ἡ Ἀλβανικὴ αὕτη Ὑγεμονία θέλει ἀπαρτίζεσθαι ὑ-πὸ τῆς Κάτω Ἀλβανίας κατ' ἀρ-χᾶς καὶ τῆς Ἡπείρου». «Πῶς τῆς Ἡπείρου! ἀνέκραξα. Ἐθέσασμεν, εἶπον, ὡς βάσιν τῆς συνδιαλέξεώς μας τὴν ἐγκατάλειψιν πάσης ὑπερ-βολικῆς ἀξιώσεως καὶ ἰδιοτελείας, ἀλλ' ἡ ἀπαίτησίς σας αὕτη εἶναι ὑπερβολικωτέρα, ἢ ἐὰν ἡμεῖς ἀν-τεποιούμεθα τὴν Σκόδραν ἢ τὴν Πρισρέννην ὡς ἐπαρχίαν Ἑλληνι-νὴν». «Δὲν ἐγινώσκετε τὴν ὁροθε-σίαν ταύτην τῆς Ὑγεμονίας; ἤρω-τησε, δὲν τὸν ἐξέθεσεν ὁ Μαυρομά-της; Τὸ εἶπον εἰς αὐτὸν λίαν σα-φῶς καὶ ἀκριβῶς, καὶ ὅταν τὸ ἀπερριψε διέκοψα τὰς διαπραγμα-τεύσεις». «Τώρα ἐννοῶ, εἶπον, δια-τί σᾶς ἐφάνη ὑπερήφανον τὸ ὕφος τοῦ Κ. Μαυρομάτη; βεβαιωθῆτε ὅτι οὐχὶ μόνον ἐνθυμοῦμαι κάλλι-στα ὅτι ὁ Ὑπουργὸς δὲν μοὶ ἀνέ-φερε τι τοιοῦτον, ἀλλ' ἐὰν μοὶ ἦτο γνωστὸν ἤθελον ἀδιστάκτως πα-ρακαλέσῃ αὐτὸν νὰ μὲ ἀπαλλάξῃ μιᾶς ἐντολῆς, ἥς ἡ ἀποτυχία ἦτο ἐκ τῶν προτέρων προφανής.

»Εἶναι δυνατόν ποτε νὰ πιστεύ-σετε ὅτι ἡ Ἑλλάς, ἥτις ἀντὶ ἁδρῶν δαπανῶν καὶ σπουδαιοτά-των θυσιῶν εὕρισκεται σήμερον ἐντελῶς ἐξωπλισμένη καὶ ἐτοίμη ὅπως ἀναλάβῃ τὴν ἀπελευθέρω-σιν τῶν ἀδελφῶν τῆς, ἥτις τοιαύ-τας ἐνθαρρύνσεις πρὸς τοῦτο λαμ-βάνει καθ' ἡμέραν παρὰ τῆς δη-μοσίας γνώμης ἐξ Εὐρώπης, ὅτι ἡ Ἑλλάς, λέγω, θέλει παραδόσει

τόσον ἀπαθῶς, ἔστω καὶ πρὸς τὴν ἀδελφὴν Ἀλβανίαν, τὴν Ἡ-πειρον, τὴν γῆν, ἥτις παρήγαγε τόσους γενναίους πολίτας, τόσους ἥρωας, τόσους μάρτυρας, τόσους ἐργάτας τῆς Ἐθνικῆς ἡμῶν πα-λιγγενεσίας! Σεῖς πρὸ ὀλίγου ἐλέγετε ὅτι δὲν πρέπει νὰ πλα-νώμεθα εἰς θεωρίας, ἀλλὰ νὰ λύωμεν πρακτικῶς τὰς δυσχε-ρείας. Εἰσθε εἰς ἀμηχανίαν πῶς ἠθέλατε ἐξοκειώσει τοὺς συμπα-τριώτας σας πρὸς τὴν ἰδέαν τῆς ἰσονομίας καὶ τῆς ἐλευθερίας, καὶ λοιπὸν πιστεύετε ὅτι εἶναι εὐ-κολον νὰ εἴπωμεν εἰς τοὺς Σου-λιώτας καὶ τοὺς Ἡπειρώτας μας, εἰς τὸν πλεόν ἴσως φιλοπάτριδα λαόν μας; δὲν εἰσθε μέλη τοῦ Ἑλληνικοῦ Βασιλείου, ἀνήκετε εἰς Ὑγεμονίαν Ἀλβανικὴν, καὶ πότε ταῦτα; καθ' ἣν στιγμὴν καὶ Θεσσαλοὶ καὶ Μακεδόνες καὶ ἄλ-λοι Ἑλληνες ἐνοῦνται μετὰ τῆς ἐλευθέρως Ἑλλάδος; Εἶναι δυνα-τὸν νὰ φαντάζεσθε ὅτι θέλει ποτε εὑρεθῇ ἐν Ἑλλάδι Κυβέρνησις τολμῶσα νὰ εἴπῃ κἂν τοιαῦτα πράγματα, χωρὶς νὰ λιθοβοληθῇ; Εἶναι δυνατόν νὰ φρονῇτε ὅτι καὶ οἱ ἐν Ἑλλάδι πολυάριθμοι Ἡπει-ρώται καὶ οἱ ἐν Ἡπείρῳ ἄνδρες μας θέλουσι στέρξει εἰς τοιαύτην λύσιν; Δὲν σκέπτεσθε ὅτι καὶ ἂν ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις συνήνει πρὸς στιγμὴν εἰς τοιαύτην διευθέ-τησιν τῶν πραγμάτων, οἱ Ἡπει-ρώται ἤθελον διατελεῖ εἰς διαρ-κεῖς στάσεις καὶ πολέμους κατὰ τῆς Ὑγεμονίας καὶ ὅτι, ἐπὶ τέ-λους, οὐ μόνον τὸ ἔργον τῆς ἀδελ-φοποιήσεως καὶ ἀναπτύξεως τῶν δύο φυλῶν ἠθέλεν ἐντελῶς μηδε-νισθῇ, ἀλλ' ἠθέλεν ἐπέλθῃ ταχὺς

ὁ κίνδυνος τῆς ξένης κατακτήσε-ως διὰ τῆς βαθμιαίας ἐξαντλή-σεως ἀμφοτέρων ὡμῶν δὲ πρώτων καὶ πρὸ πάντων;».

«Τοιοῦτος κίνδυνος, ἀπήντησεν, οὐδόλως ὑπάρχει, οὐδὲ τὸν φο-βούμεθα. Ἡμεῖς προτιθέμεθα εὐ-θὺς μετὰ τὴν ἀνακήρυξιν τῆς ἀνε-ξαρτησίας ἡμῶν καὶ τὴν δήλωσιν τῆς πρὸς τὴν Ἑλλάδα ὑποτελείας μας, νὰ ἰδρύσωμεν πολίτευμα συν-ταγματικόν, νὰ εἰσαγάγωμεν τὴν Ἑλληνικὴν νομοθεσίαν, νὰ δώσω-μεν δὲ τοιαῦτα πλεονεκτήματα εἰς τοὺς Ἡπειρώτας ἀμέσως, ὥ-στε μηδέποτε νὰ δυσαρεστηθῶσιν. Ἡμεῖς, ἄνδρας πεπαιδευμένους, ἱκανοὺς νὰ νομοθετῶσι καὶ μᾶς κυβερνῶσι, δὲν ἔχομεν, ἴσα ἴσα θέ-λομεν τοὺς Ἡπειρώτας ὅπως μᾶς χειραγαθήσωσιν». Ἀφοῦ δὲ ἀπε-πειράθη ἐνταῦθα νὰ μοὶ ἀποδείξῃ ὅτι ἀνέκαθεν οἱ Ἡπειρώται ἦσαν Ἀλβανοί, ὅτι καὶ ἡ σύζυγος τοῦ Πύρρου ἦν Ἀλβανὴ, συγγράψασα καὶ βιβλίον ἀλβανιστί, καὶ τὰ πα-ρόμοια, ἐγὼ δὲ τὸν ἐπανήγαγον ἐντὸς τοῦ κύκλου τῆς πραγματι-κότητος, μοὶ προσέθηκε: «Τέλος, καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι μέρος τῆς Ἡπείρου εἶναι Ἑλληνικόν, ὡς κα-τοικοῦμενον καθαρῶς ὑπὸ χριστια-νικοῦ πληθυσμοῦ, ἡ ἀξίωσις ὡμῶν δὲν δύναται νὰ υπερβαίνει πρὸς βορρᾶν τὴν γραμμὴν τοῦ Δελβί-νου, Παλαιοπωγωνιανῆς, Κονίτης καὶ Ζαγορίου, ἢ θυσίαν τὴν ὁποίαν ζητοῦμεν νὰ κάμετε, ἐὰν θυσίαν τὴν θεωρεῖτε ὑφ' οὓς ὄρους τὴν ζητοῦμεν, δὲν υπερβαίνει τὰς 60—70 χιλιάδας ψυχῶν. Ἀντ' αὐτῆς ὁμως σᾶς προσφέρωμεν τὴν σύμ-πραξίν μας, δι' ἣς θέλετε ἀναιμώ-τει κυριεύσει τὴν Θεσσαλίαν καὶ προβῇ ἀμέσως εἰς τὴν Μακεδο-νίαν τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ κατα-λάβετε χωρὶς νὰ χάνητε στιγμὴν, σᾶς προσφέρωμεν τὴν συμμαχίαν ἡμῶν καὶ τὴν ἐπιμαχίαν, δι' ἣς ὅχι μόνον τὰς ἑλληνικὰς καὶ ἁλ-βανικὰς χώρας θέλομεν ἀμέσως

καταλάβει, ἀλλ' καὶ εἰς τοὺς Σλαύους θέλομεν ἐπιβληθῇ καὶ εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν αὐτὴν θέλετε ταχέως στήσῃ τὴν πρω-τεύουσάν σας, διότι τίς εἶναι ἡ φυ-λὴ ἐκ τῶν ἐν Τουρκίᾳ ὑπαρχου-σῶν, ἥτις δύναται νὰ ἀντιστῇ κα-τὰ τῶν Ἑλλήνων καὶ Ἀλβανῶν ἠνωμένων; Ἐὰν μείνωμεν εἰς ταῦτα σύμφωνοι, ἐγὼ καὶ οἱ συ-νάδελφοί μου θὰ ἀπέλθωμεν ἀμέ-σως εἰς τὴν πατρίδα μας. Ἐπὶ τῇ προσδοκίᾳ τῆς ἀφίξεώς σου, συνε-τάξαμεν ἀναφορὰν πρὸς τὸν Βε-ζύρην, δι' ἣς τῷ ἐκθέτομεν ὅτι οἱ Μαυροβούνιοι ἐξ Ἀρκτου καὶ οἱ Ἑλληνες ἐκ Μεσημβρίας ἀπει-λοῦν νὰ εἰσβάλουν εἰς τὴν Ἀλβα-νίαν, ὅτι ἡ πατρίς μας τρέχει τὸν ἔσχατον κίνδυνον, ἐπομένως ἰκε-τεύομεν τὴν Κυβέρνησιν ἢ νὰ πέμ-ψῃ ἀμέσως ἀρκοῦντα στρατὸν πρὸς ὑπεράσπισιν ἡμῶν, ἢ νὰ μᾶς δώσῃ 80 000 ὀπλων καὶ μᾶς ἐπι-τρέψῃ νὰ φροντίσωμεν ἡμεῖς περὶ τῆς προστασίας τῆς πατρίδος μας. Τὴν ἀναφορὰν ταύτην ἐνεργῶ νὰ ὑπογράψωσιν ὅλοι οἱ παρε-πιδημοῦντες ἐνταῦθα διακριμένοι Ἀλβανοὶ καὶ προσεχῶς θέλομεν ἐπιδώσει τῷ Βεζύρῃ.

»Στρατὸν δὲν δύναται νὰ μᾶς πέμψωσιν, ὀπλα ἴσως μᾶς δώσω-σιν, ἀλλὰ καὶ δὲν δύναται νὰ μᾶς ἐμποδίσωσι νὰ μεταβῶμεν εἰς Ἀλβανίαν, ὅπως μεριμνήσωμεν πε-ρὶ τῆς ὑπερασπίσεως αὐτῆς. Ἄμα μεταβάντες ἐκεῖ, θέλομεν συνεν-νοηθῇ μετὰ τῶν μεμνημένων συ-ναδέλφων μας, θέλομεν συναθροί-σει, λόγῳ ὑπερασπίσεως τοῦ τό-που κατὰ τῆς ἐπικειμένης εἰσβο-λῆς τῶν Ἑλλήνων, ὅσους πλειο-τέρους δυνηθῶμεν ὁπαδοῦς. Καθ' ὅλην τὴν Ἡπειρον καὶ τὴν Ἄνω καὶ Κάτω Ἀλβανίαν, ὑπάρχει σή-μερον στρατὸς ἐκ 15 χιλιάδων ἄν-δρῶν, ὅλων Ἀλβανῶν, μόνον τοὺς ἀξιωματικούς ἐχόντων Ἀνατολί-τας θέλομεν περικυκλώσει καὶ συλλάβει εἰς τὰς οἰκίας των,

κειμένους ἐκτὸς τῶν στρατῶνων, (ὁ στρατὸς καὶ οἱ ζαπτιέδες εἶναι ἰ ἄνθρωποι, οἵτινες θὰ μᾶς ἀκολουθήσωσι), τὸ αὐτὸ θέλομεν πράξει πρὸς τοὺς Βαλῆδες καὶ τοὺς Διοικητάς. Μία διλοχία Ἀλβανῶν ζαπτιέδων θέλει διευθενθῇ πρὸς τὴν Πύλιν τοῦ Φρουρίου Ἰωαννίνων, ὑπὸ τὸ πρόσχημα δὲ ὅτι οἱ ἐν ταῖς εἰρκταῖς κακοῦργοι ἐδραπέτευσαν ἢ πρόκειται νὰ δραπετεύσουν, θὰ ζητήσῃ ὁ λοχαγὸς νὰ τῷ ἀνοιχθῇ ἡ Πύλη τοῦ Φρουρίου· τοῦτου γενομένου, οἱ περὶ αὐτὸν στρατιῶται εἰσορμῶντες θέλουν συλλάβει τοὺς ἐν αὐτῷ 15 Ὀθωμανοὺς πυροβολητάς καὶ καταστῇ κύριοι τοῦ Φρουρίου, εἰς δὲ ἐκεῖθεν κανιοβολισμὸς ἔσται τὸ σύνθημα ὅπως προβῶσιν εἰς τὴν σύλληψιν τῶν λοιπῶν ἐν τῇ πόλει Ἀρχῶν.

»Ἡ προσωρινὴ κυβέρνησις θέλει τότε ἀμέσως ἀναγγεῖλαι τὴν ἀνεξαρτησίαν τῆς Ἀλβανίας εἰς τὴν Εὐρώπην καὶ τὴν Ἑλληνικὴν Κυβέρνησιν. Καθ' ὃν χρόνον ἡμεῖς θέλομεν στρατολογῇ πρὸ τοῦ κινήματος, ἐπὶ λόγῳ ὅτι φοβούμεθα εἰσβολὴν Ἑλλήνων, σεῖς, ἐπὶ λόγῳ τῶν ἡμετέρων στρατολογιῶν, ὀφείλετε νὰ συναθροίζετε τὸν στρατὸν σας περὶ τὴν μεθόριον γραμμὴν, ἅμα δὲ ἡμεῖς σὰς τηλεγραφῶμεν ὅτι ἐκηρύχθημεν ἀνεξάρτητοι, πρέπει ἀμέσως καὶ ὑμεῖς νὰ εἰσβάλητε εἰς τὴν Θεσσαλίαν. Εἰς δύο πράγματα ὀφείλομεν ἀμοιβαίως νὰ προσέξωμεν : Νὰ μὴ κάμετε ὑμεῖς τὸ ἐλάχιστον ἐπιδρομικὸν κίνημα πρὶν ἢ κηρύξωμεν ἡμεῖς τὴν ἀνεξαρτησίαν μας, διότι, ἐὰν ἅπαξ συμβῶσι συμπλοκαὶ μετὰ τῶν κατὰ τὰ μεθόρια σας Ἀλβανῶν καὶ χυθῇ αἷμα μετὰ αὐτῶν καὶ Ἑλλήνων, ἢ ἐπὶ τέλει τῶν παρόντων ἡμῶν συνδυασμῶν ἔσται δυσχερεστέρα. Ἐπίσης πρέπει νὰ τηρηθῇ, ἐπὶ τινὰς τοῦλάχιστον ἡμέρας, μυστικὴ ἢ συμμαχία καὶ ἐπιμαχία ἡμῶν, μέ-

χρις οὔ ἢ Ἀλβανικὴ Προσωρινὴ Κυβέρνησις ἐνισχυθῇ ἀρκούντως, προετοιμάσῃ δὲ εἰς τοῦτο καὶ τὰ πνεύματα τῶν φανατικωτέρων.

»Ἐὰν ἡ Ὀθωμανικὴ κυβέρνησις ἀρνηθῇ νὰ μᾶς δώσῃ ὅπλα, πρέπει νὰ μᾶς δώσητε ὑμεῖς 20.000 ὀπισθογεμῇ, Ghassepots Ἐὰν οἱ Τοῦρκοι, γενομένης αἰφνιδίου εἰρήνης, τραπῶσι καθ' ἡμῶν, τῶν συμμάχων, ἐννοεῖται ὅτι θὰ πολεμήσωμεν καὶ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις θέλει μᾶς παρέχει τὰ ἀναγκαῖα χρήματα ἐπὶ λόγῳ δανείου πρὸς τὴν Ἑγεμονίαν. Τροφῶν ἀνάγκην δὲν ἔχομεν, διότι ἡ δεκάτη ἐτηρήθη ἐφέτος εἰς τὸν τόπον. Ἀλλων χρημάτων ἐπὶ τοῦ παρόντος δὲν ἔχομεν χρεῖαν—ἴσως μόνον σὰς ζητήσωμεν περὶ τὰς 10.000 λιβρῶν, ὅπως τὰς μεταχειρισθῶμεν πρὸς τινὰς ὀπλαρχηγοὺς εἰς τὴν Δίβρα, Μόκρα (καὶ τινὰ ἄλλα μέρη οὐχὶ γνωστά μοι), ὅπως τοὺς πείσωμεν νὰ κινηθῶσι συγχρόνως μετ' ἡμᾶς. Ἐὰν τὰ πράγματα γίνωσιν ὅπως προτείνω, ἔστε βέβαιοι, ὅτι καὶ σεῖς καὶ ἡμεῖς θέλομεν πραγματοποιήσῃ τὸν σκοπὸν μας ἀναιμωτεῖ, διότι ἡ Τουρκία δυνάμεις νὰ πέμψῃ καθ' ἡμῶν δὲν ἔχει, οἱ δὲ ἐν Θεσσαλίᾳ βέηδες οὐχὶ μόνον εἶναι ἐξοικειωμένοι πρὸς τὴν ιδέαν τῆς Ἑλληνικῆς κατακτήσεως, ἀλλὰ καὶ πρὸς τινὰς ἐξ αὐτῶν ἔχομεν συνεννοήσεις».

Παραλείπω, Κύριε Ὑπουργέ, νὰ ἀναφέρω ἐνταῦθα ὅσα ἐπιχειρήματα μετεχειρίσθην, ἀντικρούων ἰδίως τὴν ιδέαν τῆς προσαρτήσεως τῆς Ἡπείρου εἰς τὴν Ἀλβανικὴν Ἑγεμονίαν, διότι σπεύδω νὰ φθάσω εἰς συμπεράσματα τῆς μακρᾶς ταύτης ἐκθέσεως.

(Ἐπεταὶ συνέχεια)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΚΕΦ. Γ'.

ΑΠΟ ΤΟΥ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΤΙΚΟΥ
ΜΕΧΡΙ ΤΟΥ ΕΥΡΩΠΑΪΚΟΥ
ΠΟΛΕΜΟΥ

Μ Ε Ρ Ο Σ Ι.

Ο ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΤΙΚΟΣ
ΠΟΛΕΜΟΣ

1ον) Ἡ περὶ Δικαιοσύνης τιμῆς
καὶ αὐτοδιαθέσεως τῶν λαῶν ἀντί-
ληψις τῶν ἰσχυρῶν

Κατὰ τὸν ἀπελευθερωτικὸν πόλεμον τῶν Βαλκανίων κατὰ τῆς Τουρκίας, ἡ Ἡπειρος δὲν ἔμεινε μετὰ τὰς χεῖρας ἐσταυρωμένης. Τὴν 5 Νοεμβρίου 1912 ἀποβίβασθαι εἰς Χειμάρραν ὁ γνωστὸς Ἀρχηγὸς αὐτῆς αἰμύνητος Σ. Σπυρομήλιος, τὴν ἐπανεστάτησε καὶ ἐκήρυξε τὴν ἀνεξαρτησίαν τῆς, τὴν ὁποῖαν αὐτὴ ἐτήρησε μέχρι τῆς ἐκεῖ προελάσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ Στρατοῦ (τέλη Φεβρουαρίου 1913).

Τὴν 7 Δεκεμβρίου 1912 ὁ Ἑλληνικὸς Στρατὸς κατέλαβε τὴν Κορυτσάν, μετὰ τὴν πτώσιν τῶν Ἰωαννίνων (21 Φεβρουαρίου 1913) προχωρῶν ἀπληλευθέρου ὁλόκληρον σχεδὸν τὴν Ἡπειρον καὶ εὗρισκετο ἐπὶ τῆς πρὸς Αὐλῶνα ὁδοῦ. Ἐκεῖ ἠναγκάσθη νὰ σταματήσῃ κατόπιν ἐπεμβάσεως τῆς Ἰταλίας, ἡ ὁποία ἠπειλῆσε τὴν Ἑλλάδα μετὰ πόλεμον. Ἡ ἑλληνικὴ κατοχὴ περιωρίσθη τότε εἰς τὴν γραμμὴν : Γράμματα—Κορυφὴ Ἀκροκεραυνίων—Σαλιαρὶ—Τεπελένι—Κλεισοῦρα—Μοσχόπολις—νοτιὰ ἄκρα λίμνης Ὀχρίδος, εἰς τὴν ὁποῖαν κατ' ἀνάγκην περιωρίσθησαν καὶ αἱ ἑλληνικαὶ διεκδικήσεις.

Ἡ Ἑλλὰς ὑπογράφουσα ἐν Λονδίνῳ τὸν Μάϊον τοῦ 1913, τὴν εἰς

τοὺς ἐμπολέμους ἀσυζητητεῖ ἐπιβληθεῖσαν Βαλκανοτουρκικὴν Συνθήκην ὑπὸ τῶν Δυνάμεων, ἐξεβιάσθη ν' ἀποδεχθῇ ἐκ τῶν προτέρων τὴν ὑπὸ τούτων μέλλουσαν νὰ ληφθῇ ἀπόφασιν περὶ τῆς τύχης τῆς Ἡπείρου (1).

Αἱ μεγάλοι εὐρωπαϊκαὶ Δυνάμεις, αἱ ὁποῖαι εἶχον ἀποφασίσῃ νὰ ὑπαγάγουν τὸν Ἑλληνισμόν τῆς Β. Ἡπείρου ὑπὸ τὴν Ἀλβανίαν (2), ἐπαῖξαν εἰς βάρος αὐτοῦ καὶ τῆς Ἑλλάδος μίαν θλιβεράν κωμωδίαν. Εἰς τὴν συνεδρίασιν τῆς 8 Αὐγούστου 1913 (πρεσβευτικὴ διάσκεψις τῶν ἑξ μεγάλων Δυνάμεων ἐδρεύουσα ἐν Λονδίῳ καὶ ἐκ τῶν ἐκεῖ Πρεσβευτῶν ἀποτελουμένη), ἅφ' ἑνὸς καθορίζοντο τὰ μετὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ Ἀλβανίας σύνορα εἰς τὴν γραμμὴν Φτελιά—Κορυτσά, ἅφ' ἑτέρου ἐσχηματίζετο διεθνὴς ἐπιτροπὴ, ὅπως ἐξακριβώσῃ δὴθεν τὸν ἐθνολογικὸν χαρακτῆρα τῶν κατοίκων, διὰ τῆς ἐξετάσεως τῆς ὁμιλουμένης γλώσσης. Ἡ ἐπιτροπὴ ἐκεῖνη ἄδικος, ἀνάληγτος, ἀσυγκίνητος πρὸ τῶν μαύρων σημαιῶν ποὺ ἐσκέπαζον τὴν Ἡπειρον καὶ τῶν φωνῶν τοῦ πληθυσμοῦ τῆς «Ἐνωσις ἢ θάνατος»,

(1) Ὁ ἐκβιασμὸς αὐτὸς δὲν ἔγινε μόνον εἰς βάρος τῆς Ἑλλάδος, ἀλλ' ὅλων τῶν νικητῶν. Παραθέτω τὸ σχετικὸν ἄρθρον (3ον) τῆς Συνθήκης εἰρήνης, ποὺ ὑπεγράφη μετὰ αὐτῶν—ὑπὸ τὴν ἀγρυπνον παρακολούθησιν τῶν ἑξ μεγάλων Δυνάμεων—ἐν Λονδίῳ τὴν 15 Μαΐου 1913, διὰ νὰ κριθῇ ἡ ἠθικὴ τῆς πολιτισμένης Εὐρώπης.

«Ἡ Α. Μ. ὁ Αὐτοκράτωρ τῶν Ὀθωμανῶν καὶ αἱ Α. Μεγαλειότητες οἱ σύμμαχοι Ἡεμόνες διακηρύσσουσιν ὅτι ἀναθέτουν εἰς τὰς Α. Μ. τὸν Αὐτοκράτορα τῆς Γερμανίας, τὸν Αὐτοκράτορα τῆς Αὐστρίας, τὸν Βασιλέα τῆς Μεγάλης Βρετανίας, τὸν Βασιλέα τῆς Ἰταλίας, τὸν Αὐτοκράτορα πασῶν τῶν Ῥωσσιῶν καὶ τὸν Πρόεδρον τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας τὴν φροντίδα νὰ ρυθμίσουν τὰ ὅρια τῶν συ-

κατὰ τὴν δίμηνον ἐν Ἡπείρῳ διαμονὴν τῆς (Σίβριος—Ὀκτώβριος 1913), ὅχι μόνον δὲν ἐπεζητήσῃ νὰ ἐξακριβώσῃ τὴν ἀλήθειαν ἀλλ' ἐνσυνειδήτως παρεγνώρισε ταύτην.

Ἡ Ἑλλάς μάτην διεμαρτυρήθη κατὰ τῆς ἐνεργείας αὐτῆς (νότα τῆς 13 Ὀκτωβρίου 1913), διακηρύξασα ὅτι ἡ ἐθνικότης ἀναγνωρίζεται πρὸ παντὸς ἀπὸ τὴν ἐθνικὴν συνειδήσιν ἐλευθέρως ἐκφραζομένην. Ἡ ἐπιτροπὴ συνελθούσα εἰς Φλωρεντίαν τὴν 17 Δεκεμβρίου 1913 ὑπέγραψε κατ'ὸν ἐπιβολῆς τῆς Αὐστρίας καὶ Ἰταλίας, πρωτόκολλον διὰ τοῦ ὁποίου ἐπεκύρωνε δουλικῶς τὰς ἀποφάσεις τοῦ Λονδίνου. Ἀπεφαίνεται δηλαδὴ ὑπὲρ τῆς εἰς Ἀλβανίαν ὑπαγωγῆς τοῦ τμήματος τῆς Ἡπείρου, τὸ ὅποιον περιλαμβάνεται βορείως τῆς γραμμῆς Φτελιά—Κορυτσά. Ἐκτοτε τὸ τμήμα ἐκείνο ὠνομάσθη Βόρειος Ἡπειρος, πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ ἀπελευθερωθέντος νοτίου τοιοῦτου τῆς ὅλης ἐλληνικῆς Ἡπείρου.

Τὴν 13 Φεβρουαρίου 1914 οἱ ἐν Ἀθήναις Πρέσβεις τῶν ἑξ Μεγάλων Δυνάμεων, ἐκοινοποίησαν εἰς τὴν ἐλληνικὴν Κυβέρνησιν τὸ πρωτόκολλον τῆς Φλωρεντίας, πρὸς τὸ ὅποιον ἠξίουσαν νὰ συμμορφωθῇ αὕτη. Ἡ διακοίνωσις κατέληγεν ὡς ἑξῆς : «Ἡ εἰς τὴν Ἑλλάδα τελικὴ παραχώρησις τῶν ὑπ' αὐτῆς καταληφθεισῶν νήσων, τὰς ὁποίας αἱ ἑξ Δυνάμεις ἀπεφάσισαν ν' ἀ-

νόρων τῆς Ἀλβανίας καὶ κάθε ἄλλο ζήτημα, τὸ ὅποιον ἀφορᾷ τὴν Ἀλβανίαν».

Διὰ τοῦ 5ου ἄρθρου τῆς αὐτῆς συνθήκης, οἱ ἐμπόλεμοι ὑπεχρεώθησαν νὰ ἐμπιστευθοῦν εἰς τὰς αὐτὰς ὡς ἄνω Μεγαλειότητας, τὴν φροντίδα τῆς ρυθμίσεως τῆς τύχης ὅλων τῶν Ὀθωμανικῶν νήσων τοῦ Αἰγαίου, ἐκτὸς τῆς Κρήτης ἡ ὁποία παρεχωρεῖτο ὑπὸ τῆς Τουρκίας εἰς τοὺς νικητὰς καὶ τῆς χερσονήσου τοῦ ὅρους Ἀθῶ.

(2) Εἰς τὸ κεφάλαιον «Πῶς ἐδημιουργήθη ἡ Ἀλβανία» θὰ ἴδωμεν τοὺς λόγους.

φήσουσαν εἰς τὴν κατοχὴν τῆς δὲν θὰ πραγματοποιηθῇ, παρὰ ὅταν ὁ ἐλληνικὸς Στρατὸς ἐκκενώσῃ τὰ διὰ τοῦ συνημμένου πρωτοκόλλου τῆς Φλωρεντίας εἰς τὴν Ἀλβανίαν παραχωρούμενα ἐδάφη μετὰ τῆς νήσου Σάσσωνος καὶ ὅταν ἡ ἐλληνικὴ Κυβέρνησις, ἀναλάβῃ τὴν ῥητὴν ὑποχρέωσιν νὰ μὴ ἀντισταθῇ, νὰ μὴ ἐνθαρρύνῃ οἰοῦν ἢ οἰοῦν εἰδους ἀντίδρασιν εἰς τὴν κινεσάσασιν τῶν πραγμάτων, τὴν ὑπὸ τῶν Δυνάμεων καθιερούμενην ἐν τῇ νοτίῳ Ἀλβανίᾳ. Ἡ ἐκκένωσις θ' ἀρχίσῃ τὴν 1ην Μαρτίου διὰ τῆς ἀποχωρήσεως τῶν ἐλληνικῶν τμημάτων ἐκ τοῦ Καζᾶ Κορυτσᾶς καὶ τῆς νήσου Σάσσωνος καὶ θὰ συνεχισθῇ διαδοχικῶς μέχρι τῆς 31 Μαρτίου, χρονολογίας κατὰ τὴν ὁποίαν ὀφείλει νὰ λήξῃ διὰ τῆς ἀποχωρήσεως τῶν ἐλληνικῶν τμημάτων ἐκ τοῦ Καζᾶ Δελβίνου. Αἱ ἑξ Δυνάμεις ἔχουν ἐμπιστοσύνην ὅτι αἱ ἀνωτέρω ἀποφάσεις θὰ τηρηθοῦν τιμίως ὑπὸ τῆς ἐλληνικῆς Κυβερνήσεως.

Ἡ ἐλληνικὴ Κυβέρνησις ἐκφράζουσα (21 Φεβρουαρίου 1914) τὴν βαθυτάτην θλίψιν τοῦ ἐλληνικοῦ λαοῦ, διότι ἐξεβιάζετο νὰ ἀποχωρισθῇ μερῶν ἀναπτύξεως καὶ ἐθνικῆς συνειδήσεως ἐλληνικῆς ἀπὸ χιλιάδων ἐτῶν καὶ πληθυσμῶν καθαρῶς ἐλληνικῶν, οἱ ὁποῖοι μετὰ τόσους αἰῶνας μόλις εἶχον χαιρετίσει μὲ ἀσυγκράτητον ἐνθουσιασμόν τὴν ἐθνικὴν τῶν ἀποκατάστασιν, διαβεβαίωσεν ἐν τούτοις ὅτι θὰ συνεμορφούτο πρὸς τὰς ἀποφάσεις τῶν Δυνάμεων καὶ θὰ ἐξεκένου ἐντὸς τῆς ὀρισθείσης προθεσμίας, τὰ εἰς τὴν Ἀλβανίαν παραχωρούμενα ἐδάφη. Ἐπὶ πλεον ἐθεώρησε καθήκον νὰ ἐφελκύσῃ τὴν προσοχὴν τῶν Δυνάμεων—εἰς μάτην ὅμως—ἐπὶ τῆς σπουδαιότητος, τὴν ὁποίαν ὀρισμένα μέρη διὰ λόγους ἐθνογραφικοὺς, στρατηγικοὺς καὶ οἰκονομικοὺς θὰ εἶχον διὰ τὴν ἐξασφάλισιν τῶν κα-

λῶν ἐκείνων σχέσεων, ποὺ θὰ ἔπρεπε νὰ ὑπάρχουν μεταξὺ Ἑλλάδος καὶ Ἀλβανίας.

Μία ἀκόμη ἀπόδειξις τοῦ σεβασμοῦ ποὺ ἡσθάνοντο πρὸς τιμὴν—τὴν ὁποίαν ἀπὸ τὴν μικρὰν Ἑλλάδα ἠξίουσαν—εἶναι τὸ ὅτι δὲν ἐτήρησαν τὴν ὑπόσχεσιν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐξήρτησαν τὴν διὰ τὴν Β. Ἡπειρον θυσίαν τῆς Ἑλλάδος. Ἀπὸ τὰς ἐλληνικωτάτας ἡνῆσους τοῦ Αἰγαίου κατεκρατήθησαν ἡ Δωδεκάνησος, ἡ Ἰμβρος καὶ ἡ Τένεδος.

Ὅπως θὰ ἴδωμεν κατωτέρω πολλαὶ προσωπικότητες καὶ ὁλόκληρος ὁ εὐρωπαϊκὸς Τύπος σχεδὸν ἐν ὁμοφωνίᾳ, διεμαρτυρήθησαν διὰ «τὴν μεγάλην καὶ πρωτοφανῆ αὐτὴν ἀδικίαν», ὅπως ἀπεκάλεσαν τότε τὸ ἔγκλημα τῆς Εὐρώπης, τὴν ὁποίαν καὶ ἐκατηρίσσαν διὰ τὴν ὑποδούλωσιν τῶν Βορειοηπειρωτῶν.

Ἐν τῶν ἐγκληματικῶν μελῶν τῆς τότε πρεσβευτικῆς Διασκεψέως τῶν Δυνάμεων, ὁ ἐν Λονδίνῳ Πρεσβευτὴς τῆς Γερμανίας πρίγκηψ Λιχνόφσκη ὑπογράψας καὶ αὐτὸς κατ' ἐπιταγὴν τὴν ἀπαισίαν ἀπόφασιν, λέγει τὰ ἑξῆς εἰς τὰ ἀπομνημονεύματά του, τὰ ὁποῖα ἐδημοσίευσεν τὸν Ἰούλιον τοῦ 1918 : «Εἰς τὸ μεγαλύτερον μέρος τῆς Ἀλβανίας ὁ πολιτισμὸς εἶναι ἐλληνικὸς, εἰς δὲ τὰς νοτίους ἐπαρχίας αἱ πόλεις εἶναι ἐλληνικαί. Ἐπομένως ἡ ὑπαγωγὴ τῶν εἰς τὸ ἐλληνικὸν Κράτος, ἦτο ἡ καλυτέρα καὶ φυσικωτέρα λύσις.

2ον) Ἡ περὶ τιμῆς καὶ ἀνεξαρτησίας ἀντίληψις τῶν Βορειοηπειρωτῶν

(Ὁ ἀγὼν τοῦ 1914)

Ἡ Ἑλλάς ὑπετάχθη εἰς τὴν ἀπόφασιν τῶν Δυνάμεων ὁ ἐλληνικὸς, ὅμως πληθυσμὸς τῆς τῶσον ἀδίκως καὶ ἀσπλάχνως ἀπὸ τὰς μητρικὰς ἀγκάλας ἀποσπασμένης Βορείου Ἡπείρου ἐξηγέρθη, πρω-

τοστατούντων τῶν ἀειμνήστων Γ. Ζωγράφου, Δ. Δούλη, Σ. Σπυρομήλιου, Μητροπολίτου Δρυϊνουπόλεως Βασιλείου καὶ τοῦ Μητροπολίτου Βελᾶς καὶ Κονίτσης καὶ ἤδη Ἰωαννίνων κ. Σπυρίδωνος. Ἐλαβε τὰ ὅπλα καὶ ἐκήρυξε τὴν ἐπανάστασιν (17 Φεβρουαρίου 1914) ἀνευ οὐδεμιᾶς βοηθείας καὶ ὑποστηρίξεως ἀλλ' ὠθούμενος ἀπὸ τὸ ἀκατάβλητον ἐθνικὸν αἷσθημά του.

Προσωρινὴ Κυβέρνησις τῆς «Αὐτονόμου Ἡπείρου» ἐσχηματίσθη ἐν Ἀργυροκάστρῳ ὑπὸ τὸν Γεώργιον Χρηστάκη Ζωγράφον. Αὕτη, παρὰ τὴν πλήρη μόνωσίν τῆς, κατάρθωσεν ἀφ' ἐνός μὲν νὰ ὀργανώσῃ ἐν θαυμασίῳ προσωρινόν Κράτος, ἀφ' ἐτέρου δὲ χάρις εἰς τὴν αὐταπάρνησιν πολλῶν Ἑλλήνων Ἀξιωματικῶν νὰ σχηματίσῃ ἓνα μικρὸν μὲν, ἀλλ' ἐξαιρετικὸν Στρατὸν ἐκ τοῦ ἐντοπίου πληθυσμοῦ. Ἀποκατέστησε τὴν τάξιν, ἐπέβαλε τὸν Νόμον καὶ κατετρόπως τοὺς ἐπιδραμόντας Ἀλβανούς, ἀποδείξασα τοιουτοτρόπως πόσον ἡ Β. Ἡπειρος ἦτο ἱκανὴ νὰ διοικηθῇ μόνῃς τῆς ἐφελκύσασα τὴν προσοχὴν καὶ τὸν θαυμασμόν ὁλοκλήρου τῆς Εὐρώπης. Τέλος διεκήρυξε, κατὰ πρόσωπον τῶν Δυνάμεων, ὅτι ὁ Βορειοηπειρωτικὸς λαὸς δὲν ἠδύνατο νὰ ὑποταχθῇ εἰς τὰς ἀποφάσεις τῶν—ἀφοῦ οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην μέριμναν ἐξεδήλωσαν ὅπως ἐξασφαλίσουν τὴν ζωὴν, τὴν τιμὴν, τὴν ἐθνικὴν συνειδήσιν καὶ τὴν περιουσίαν του—καὶ ὅτι θὰ ἠγωνίζετο μέχρι τέλους διὰ τὴν ὑπαρξίν του.

Ὁ ὑπὲρ Πίστεως καὶ Πατρίδος ἀγὼν τῶν Βορειοηπειρωτῶν, τὸ τιτάνειον αὐτὸ ἔργον μίᾳς δρακὸς ἡρώων, οἱ ὁποῖοι ὕψωσαν τὸ ἀνίστημα ἀπέναντι τῶν συσσωματωμένων καταπιεστών τῶν μικρῶν λαῶν τῆς Εὐρώπης—τῶν ἑξ πολιτισμένων Μεγάλων Δυνάμεων—ἀποτελεῖ μίαν τῶν ὠραιότερων σε-

λίδων τῆς ἑλληνικῆς ἱστορίας. Ὅπως ἦτο ἐπόμενορον συνεκίνησε τοὺς ἄπαντα τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἀπὸ κάθε δὲ γωνίαν τῆς γῆς ἤρχισαν νὰ καταφθάνουν εἰς τὴν Β. Ἡπειρον ἐνισχύσεις εἰς ἀγωνιστάς, ὕλιν καὶ χρήματα.

Ἡ Ἀλβανία δὲν κατώρθωσε νὰ καταστείλῃ τὴν ἐπανάστασιν τῶν Βορειοηπειρωτῶν, πράγμα τὸ ὁποῖον ἐξηνάγκασε τὰς Δυνάμεις ν' ἀναθέσουν εἰς τὴν διεθνῇ ἐπιτροπὴν τοῦ ἐλέγχου (3) νὰ ἐλθῇ εἰς συνενόσεις μετὰ τῆς προσωρινῆς Κυβερνήσεως τῆς Β. Ἡπείρου. Μετὰ μακρὰς καὶ κουραστικὰς διαπραγματεύσεις, ὑπεγράφη ἐν Κερκύρᾳ τὴν 19 Μαΐου 1914 μεταξὺ τῶν μελῶν τῆς Διεθνοῦς ἐπιτροπῆς καὶ ἀντιπροσώπων τῆς Β. Ἡπείρου πρωτόκολλον, τὸ ὁποῖον ἀναγνωρίζον τὴν ἑλληνικότητα τῶν ἐπαρχιῶν Ἀργυροκάστρου καὶ Κορυτσᾶς, ἐξησφάλιζεν εἰς αὐτὰς αὐτόνομον ὑπαρξιν ἐντὸς τοῦ ἀλβανικοῦ Κράτους.

Διὰ τοῦ πρωτοκόλλου αὐτοῦ ἡ Ἀλβανία ἀνελάμβανε τὴν ὑποχρέωσιν, ἀφ' ἐνὸς μὲν νὰ διοικῇ τὴν Β. Ἡπειρον δι' ἐντοπίων ὑπαλλήλων καὶ χωροφυλακῆς, ἀφ' ἑτέρου δὲ νὰ σεβασθῇ τὴν ἐθνικὴν συνείδησιν, τὴν θρησκείαν, τὴν γλῶσσαν καὶ τὴν ἐκπαίδευσιν τῶν Βορειοηπειρωτῶν. Ἡ Χειμάρρα, δι' αὐτοῦ τοῦ πρωτοκόλλου ἀναγνωρίζομένη ὡς λαὸς μὲ ἐξαιρετικὰς ἱστορικὰς παραδόσεις, ἔτυχεν εἰδικῶν ὅλων προνομίων. Τέλος αἱ ἰδρύσασαι τὴν Ἀλβανίαν Δυνάμεις, ἀνέλαβον τὴν εὐθύνην τῆς ἐφαρμογῆς καὶ τηρήσεως τοῦ πρωτοκόλλου.

(3) Ὅπως θὰ ἴδωμεν εἰς τὸ Κεφάλαιον Δ. II (Πῶς ἐδημιουργήθη ἡ Ἀλβανία), αἱ Δυνάμεις ἰδρύουσαι τὸ ἀλβανικὸν Κράτος ἠθέλησαν νὰ τὸ ὀργανώσουν, διὰ μιᾶς διεθνοῦς ἐπιτροπῆς.

Ἄν καὶ ἀνεγνώριζε πλήρη αὐτονομίαν εἰς τὴν Β. Ἡπειρον τὸ πρωτόκολλον οὐδεμίαν παρεῖχεν ἱκανοποίησιν εἰς τοὺς ὑπὸ τὴν Ἀλβανίαν ὑπαγομένους Βορειοηπειρώτας, τῶν ὁποίων οἱ προαῖωνιοι πόθοι ἐστρέφοντο ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν μετὰ τῆς μητρὸς Ἑλλάδος ἑνώσιν. Ἰδοὺ διατί ἡ προσωρινὴ Κυβέρνησις τῆς Ἡπείρου δὲν τὸ ὑπέγραψε, παρὰ ὑπὸ τὴν πίεσιν τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως, ἡ ὁποία ἐπίστευεν εἰς τὸ ἀνέκκλητον τῶν ἀποφάσεων τῶν Δυνάμεων καὶ ἠπειλεῖτο μετὰ τὴν μὴ παρόχῃν τῶν νήσων τοῦ Αἰγαίου. Ἰδοὺ διατί ἡ ἐν Λονδίνῳ συνελθοῦσα Συνέλευσις τῶν Βορειοηπειρωτῶν δὲν ἠθέλησε νὰ τὸ ἐπικυρώσῃ, παρὰ τὰς ἐπικλήσεις τοῦ Ζωγράφου ὅτι ἐπρόκειτο περὶ ὑψίστης ἐθνικῆς ἀνάγκης, τοῦ ἀειμνήστου Ἀρχηγοῦ τῆς Χειμάρρας Σπυρομήλιου ἀποχωρήσαντος τῆς Συνελεύσεως, ἀφοῦ εἶπεν: «Ἐγὼ δὲν ξεύρω πρωτόκολλον καὶ δευτερόκολλον. Μόνον Ἑλλάδα θέλω εἰς τὴν Β. Ἡπειρον».

Τὸ πρωτόκολλον τῆς Κερκύρας, ἀποτελεῖ ἐξαιρετικὸν σταθμὸν εἰς τὴν ὅλην ἐξέλιξιν τοῦ Βορειοηπειρωτικοῦ ζητήματος. Ὅσονδὴποτε καὶ ἂν ἠτόνῃσε νομικῶς, θὰ εἶναι πάντοτε ἐθνικὸς τίτλος σπουδαιοτάτης σημασίας.

Ἡ νικήτρια Β. Ἡπειρος παρητεῖτο οἰκειοθελῶς τῆς αὐτονομίας τῆς, παρέχουσα σπάνιον δεῖγμα ἐθνικῆς ἀλληλεγγύης καὶ αὐτοθυσίας. Ἐξησφάλιζεν ὅμως — πάντοτε ὑπὸ τὴν ἐγγύησιν τῶν μεγάλων εὐρωπαϊκῶν Δυνάμεων — σημαντικωτάτην τοπικὴν αὐτοδιοίκησιν καὶ τὰς ἀπὸ αἰώνων ἀκροπόλεις τοῦ ἐθνισμοῦ τῆς. Τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὸ Σχολεῖον.

(Ἐπεταὶ συνέχεια)

ΠΡΟΦΗΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΚΟΣΜΑ

Τοῦ κ. Γ. Κ. ΚΑΛΥΒΟΠΟΥΛΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ὁ Ἅγιος Κοσμάς εἰς τὸ Βουλιαράτι

Κατὰ τὸ ἔτος 1777 ἐνώπιον πολλοῦ κόσμου, ὅπως συνήθως, ἐδίδαξεν ὁ Ἅγιος Κοσμάς εἰς τὸ χωρίον Βουλιαράτες. Ἡ χρονολογία 1777 εἶναι ἀναγεγραμμένη εἰς τὸ ἐκ λίθου εἰκόνισμα τοῦ Ἀγίου Κοσμά, τὸ ὁποῖον ἔκτισαν τότε οἱ ἄνθρωποι εἰς τὸν τόπον, ὅπου ἐδίδαξεν ὁ Ἅγιος καὶ ἔστησε τὸν ξύλινον σταυρόν. Δὲν εἶναι γνωστὸν ἂν διενυκτέρευεν εἰς τὸ Βουλιαράτι καὶ ποῦ ἐφιλοξενήθη. Ἐπίσης δὲν εἶναι γνωστὸν κατὰ ποῖον μῆνα ἐπέρασεν ἀπ' ἐκεῖ καὶ ἐδίδαξε. Οἱ νεώτεροι τίποτε δὲν μᾶς λέγουν περὶ τούτου, διότι δὲν εἶχον, ὡς φαίνεται, τὴν περιέργειαν νὰ ἐρωτοῦν καὶ νὰ μανθάνουν ἀπὸ τοὺς γεροντοτέρους τοιαύτας λεπτομερείας.

Τὸ Βουλιαράτι εἶναι χωριό, εὐρισκόμενον εἰς τὸ κέντρον τῆς Δροπόλεως. Τότε μὲν θὰ εἶχε πολὺ ὀλίγους κατοίκους, σήμερον δὲ ἀριθμεῖ περὶ τὰς 1000 ψυχάς. Ἀπέχει 20 χιλιόμετρα ἀπὸ τὸ Ἀργυροκάστρον καὶ περὶ τὰ 70 χιλιόμετρα ἀπὸ τὰ Ἰωάννινα. Ἀπὸ τὰ σύνορα, ποῦ χωρίζουν τὴν Ἑλλάδα ἀπὸ τὴν Ἀλβανίαν, ἀπέχει τὸ χωριὸν αὐτὸ μίαν σχεδὸν ὥραν. Δὲν ἐπίστευε ποτε κανεὶς πῶς ἡ Δροπόλις θὰ ἐχωρίζετο καὶ ὅτι πολλὰ χωριὰ τῆς θὰ ἔμενον ἐκτὸς τῶν Ἑλληνικῶν συνόρων! Καὶ ὁ μὲν λέγουν μερικοὶ πῶς ὁ Ἅγιος ἐπροφήτευσεν διὰ τὴν τύχην τοῦ τόπου καὶ εἶπε πῶς κάποτε ὁ τόπος αὐτὸς θὰ γίνῃ θέατρον πολέμου καὶ ὅτι ὡς ἐκεῖ θ' ἄρθῃ κάποτε ἡ Ἑλλάδα καὶ ἐκεῖ κοντὰ θὰ εἶναι τὰ Ἑλληνικὰ σύνορα. Ἄλλ' οἱ

προφητεῖες, ποὺ ἀναφέρονται ἀναίρου τὰ λεγόμενά των.

Ἡ ὑποδοχὴ τοῦ Ἀγίου ἦτο μεγάλη. Ὅταν ἔμαθαν ὅτι ὁ Ἅγιος ἔρχεται στοὺς Βουλιαράτες μαζεῦθηκε πολὺς λαὸς ἀπὸ πολλὰ χωριά τῆς κάτω Δροπόλεως. Ἐξῆλθον δὲ εἰς προὔπαντησιν τοῦ Ἀγίου ὅλοι οἱ Μπουλιαρατινοὶ σὺν γυναιξὶ καὶ τέκνοις ἐνδεδυμένοι μετὰ καλυτέρας τῶν ἐνδυμασιῶν. Ἀπὸ πολὺ μακρὰ ἤκούοντο αἱ συνομιλίας τόσοι πλήθους καὶ ἐβόιζεν ὁ τόπος ἀπὸ τὰ παιγνίδια καὶ τὰ γέλοια τῶν μικρῶν παιδιῶν.

Τὰ κορίτσια ἄρχισαν νὰ τραγουδοῦν περιπαθέστατα τὴν Δροπολίτισσα. Ἀπὸ τὸ τραγοῦδι τῶν κοριτσιῶν ἐγαργαλίστηκαν ὅλοι καὶ ἄρχισαν νὰ τραγουδοῦν ἄντρες καὶ γυναῖκες. Ἐτραγουδοῦσαν πρῶτον οἱ ἄνδρες καὶ ἐπανελάμβαναν τὸν αὐτὸν στίχον αἱ γυναῖκες, ὅπως καὶ σήμερα ἀκόμη συνηθίζουν καὶ τραγουδοῦν στὴ Δροπόλιν.

Οἱ στίχοι τοῦ τραγουδιοῦ εἶναι:

«Μωρ' Δεροπολίτισσα, μωρ' καμμένη,
μωρ' Δεροπολίτισσα, ζηλεμένη,
ὅταν πᾶς στὴν Ἐκκλησίᾳ, μωρ' καμμένη,
ὅταν πᾶς στὴν Ἐκκλησίᾳ, ζηλεμένη,
μὲ λαμπάδες, μὲ κεριὰ, μωρ' καμμένη,
μὲ λαμπάδες, μὲ κεριὰ, ζηλεμένη,
καὶ μὲ μοσκοθυμιάτ', μωρ' καμμένη,
καὶ μὲ μοσκοθυμιάτ', ζηλεμένη,
γιὰ προσκύνα καὶ γιὰ μᾶς, μωρ' καμμένη,
γιὰ προσκύνα καὶ γιὰ μᾶς, ζηλεμένη,
γιὰ τ' ἐμᾶς τοὺς χριστιανοὺς, μωρ' καμμένη,
γιὰ τ' ἐμᾶς τοὺς ὀρφανοὺς, ζηλεμένη,
τί μᾶς πῆρεν ἡ Τουρκία, μωρ' καμμένη,
τί μᾶς πῆρεν ἡ Τουρκία, ζηλεμένη,
καὶ μᾶς σφάζει σὰν τ' ἄρνιᾳ, μωρ' καμμένη,
(μένη,
καὶ μᾶς σφάζει σὰν τ' ἄρνιᾳ, ζηλεμένη,
σὰν τ' ἄρνιᾳ τὴν Πασχαλιά, μωρ' καμμένη,
σὰν τ' ἄρνιᾳ τὴν Πασχαλιά, ζηλεμένη,
τὰ κατσίκια τ' Ἀη Γιωργίου, μωρ' καμμένη,
(μένη,
τὰ κατσίκια τ' Ἀη Γιωργίου, ζηλεμένη.

Ὁ Ἅγιος ἤρχετο μὲ μεγάλη συνοδεία. Ἡ συνάντησις ἐγένετο κάτω ἀπὸ τὸ χωριό, στὸ λειβάδι, καὶ ἐνωμένοι μπήκαν στὸ χωριό. Πέρασαν ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν τοῦ χωριοῦ, τὸν Ἅγιο Ἀθανάσιο, ὅπου ὁ ἅγιος ἀπήγγειλε μίαν δέησιν καὶ τράβηξαν διὰ τὴν πλατεῖαν τοῦ Σχολείου. Πραγματικὰ προστά ἀπὸ τὸ σχολεῖο ὑπάρχει μεγάλη πλατεῖα. Ἐκεῖ ἐστάθη ὁ Ἅγιος. Ἐκάθισε σὲ ἓνα ὑψηλὸ βράχο, στὸν ὑψηλότερο βέβαια, γιατί σῶζονται ἀκόμη μερικὰ βραχάκια στὴν πλατεῖαν, καὶ ἤρχισε νὰ διδάσκη.

Ἡ διδασκαλία τοῦ Ἁγίου

Στὴν ἀρχὴ ὁ Ἅγιος ἔκαμεν ἡθικὴν διδασκαλίαν καὶ προέτρεψε τοὺς χριστιανοὺς εἰς τὴν ἀρετὴν καὶ τὰ καλὰ ἔργα. Ἐπειτα ἔκαμε μνείαν περὶ τῆς χρησιμότητος τῶν γραμμάτων καὶ τῆς παιδείας.

«Δὲν πρέπει νὰ ὑπάρχη, ἔλεγε, χωριό χωρὶς σχολεῖο. Ἄν δὲν μπορεῖτε νὰ βάλετε δάσκαλο ἰδιαίτερο στὸ χωριό, ἅς διδάσκη τὰ παιδιά σας ὁ παπᾶς τοῦ χωριοῦ».

Ἦσαν ἐκεῖ παρόντες ἡγούμενοι, ἀρχιμανδρίται, ἱερεῖς, διάκονοι, καλόγηροι καὶ πολλοὶ δόκιμοι ρασοφόροι.

Μεταξὺ αὐτῶν τῶν κληρικῶν διεκρίνετο ὁ Σαμουήλ, ὁ μετέπειτα προασπιστὴς τοῦ Σουλίου, ὁ προσπαθὼν νὰ κρατήσῃ εἰς τὸ Κοῦγκι τὴν ἐλευθερίαν τῶν ὁμοθρήσκων του. Ἐκεῖ ἦτο καὶ ὁ Παπα-Δημήτρης, ὁ ταφεὶς ἀργότερα ζωντανὸς εἰς Θεσσαλίαν ὑπὸ τοῦ Ἀλῆ Πασᾶ. Θὰ ὑπῆρχαν βέβαια καὶ πολλοὶ ἄλλοι, τὰ ὀνόματα τῶν ὁποίων δὲν ἔφθασαν μέχρις ἡμῶν.

Μεταξὺ τῶν λαϊκῶν ἦσαν προεστοὶ καὶ πρόκριτοι καὶ γεωργοὶ καὶ πάσης τάξεως ἄνθρωποι ἄλλοι μὲ τὴν χρυσοῦφαντος ποδήρεις ἐνδυμασίαις των καὶ ἄλλοι μὲ τὴν ἄσπρην κάτασπρην φουστανέλλαν,

μὲ τὰ σελάχια καὶ τὰ χρυσοκέντητα γελέκια.

Ἐκεῖ διεκρίνοντο γυναῖκες συνεταιρῶν καὶ αξιοπρεπεῖς, εἰς τὴν ὥραν καὶ σοβαρὰν παράστασιν τῶν ὁποίων ἐφαίνετο ἡ ἀγγελικὴ ἡθικὴ ἐξωγραφισμένη. Ὅλες οἱ γυναῖκες ἦσαν ντυμένες μὲ τὴν ὀλόλευκην Δεροπολίτικην φορεσίαν των.

Ἦκούοντο δὲ μεταξὺ τῶν ἀνδρῶν αὐτῶν καὶ τῶν γυναικῶν, πλὴν τῶν ἐλληνικῶν καὶ χριστιανικῶν, ὀνόματα καὶ τὰ ἀκόλουθα, τὰ ὁποῖα ἡμεῖς οἱ νεώτεροι ἐγκατελείψαμεν Χρυσίδω, Διαμάντω, Ἀργύρῳ, Ζαφείρῳ, Χάϊδῳ, Ζαχάρῳ, Μαλάμῳ, ὡς καὶ Διώχνῳ καὶ Σταμάτῳ καὶ Διαμάντῃ, Ἀργύρῳ κλπ.

Ὁ Ἅγιος Κοσμάς ἐξηκολούθησε τὴν διδασκαλίαν του διὰ τὰ γράμματα.

«Τὰ γράμματα, ἔλεγεν, εἶναι τὸ στολίδι τοῦ ἀνθρώπου, καὶ μόνον μὲ τὴν βοήθειαν τῶν γραμμάτων θὰ μπορέσετε νὰ καλυτερέψετε τὴν τύχην σας. Ὁ κόσμος δὲν θὰ μείνῃ εἰς τὸ σημεῖον, ποῦ τὸν βλέπετε σήμερον. Οἱ ἄνθρωποι θὰ βροῦν πολλὰ πράγματα, ποῦ ὁ νοῦς σας δὲν μπορεῖ ποτὲ νὰ φαντασθῇ».

Καὶ ἄρχισεν ὁ Ἅγιος νὰ λέγῃ τὰς προφητείας του γιὰ τὴν ἐφευρέσει.

Οἱ προφητεῖαι τοῦ Ἁγίου διὰ τὰς ἐφευρέσεις

«Θὰ ἔρθῃ καιρὸς ποῦ θὰ δέσουν τὸν τόπο μὲ μιὰ λινιά», εἶπεν ὁ Ἅγιος.

Οἱ ἄνθρωποι παραξεναύτηκαν μὲ τὴν πρόοδον αὐτὴν τῆς ἀνθρωπότητος, ποῦ τοὺς ἔλεγεν ὁ Ἅγιος. Νὰ δένουν τοὺς τόπους μὲ λινιές ! δηλαδή μὲ σκοινιά, μὲ σπάγλους, μὲ κλωστές !

Πωπώ ! Τὶ μεγάλο σκοινὶ θὰ εἶναι αὐτό ! εἶπαν μερικοί. Σὲ τί ἄραγε θὰ τοὺς χρησιμέψῃ ;

Ὁ Ἅγιος τοὺς ὠμιλοῦσε διὰ τὸ

σύρμα τοῦ τηλεγράφου.

Ἐπειτα ὁ Ἅγιος ἐπρόσθεσε :

«Θάρρη καιρὸς ποῦ οἱ ἄνθρωποι ὅσο μακριὰ κι ἂν εἶναι θὰ μιλοῦν εὐκολὰ ἀναμεταξύ τους, σὰν νᾶναι σὲ πλαῖνὰ δωμάτια, π. χ. ὁ ἓνας μπορεῖ νὰ εἶναι στὴν Πόλιν καὶ ὁ ἄλλος στὴ Ρωσσίαν».

Ἰσως ἀπὸ σκοποῦ ὁ Ἅγιος ἀνάφερε αὐτὰ τὰ δύο μέρη τὴν Πόλιν καὶ τὴ Ρωσσίαν. Ἡ Πόλις ἦταν τὸ ὀρθόδοξον ἐλληνικὸ κέντρο μὲ τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην καὶ ἡ Ρωσσία ἦταν τὸ ἰσχυρὸ ὀρθόδοξον κράτος, ἀπὸ τὸ ὁποῖον μποροῦσε νὰ ἐλπίζῃ ὁ Χριστιανικὸς ἐλληνισμός. Βέβαια τὰ πρῶτα τοῦ λόγια τὰ εἶπε γιὰ νὰ γίνῃ κατανοητὴ ἡ προφητεία του περὶ τῆς ἐφευρέσεως τοῦ τηλεγράφου, ἀλλὰ τὰ δευτέρω ἔδωσαν θάρρος καὶ ἐλπίδα εἰς τοὺς ἀκροατάς του. Χαρὰ καὶ ἀγαλλίασις κατέλαβε πάντας, μετὰ εὐχάριστα γεγονότα, δηλαδὴ στὴν ἐκπλήρωσιν ὀνείρων καὶ

σιὸν θρίαμβον τῆς ὀρθοδοξίας. Ἐδυσπιστοῦσαν ὅμως εἰς τὸ δυνατόν τῆς συνομιλίας ἀνθρώπων, τοὺς ὁποίους ἐχώριζον ἀποστάσεις μεγάλας. Ἀλλὰ ποῦ νὰ φανταστοῦν ὅτι ὁ Ἅγιος ἐπροφῆτευτε γιὰ τὴν ἐφεύρεσιν τοῦ τηλεφώνου καὶ ραδιοφώνου.

Ὁ Ἅγιος ἐνόησεν ὅτι δυσπιστοῦσαν εἰς τὰ λόγια του, δι' αὐτὸ θέλησε νὰ τοὺς κατατοπίσῃ σὲ ἄλλα πλησιέστερα.

«Ἐδῶ κάτω στὸν κάμπο θὰ ἰδῇτε ἀμάξι χωρὶς ἄλογα νὰ τρέχῃ γρηγορώτερα ἀπὸ τὸ λαγόν, ἐπρόσθεσεν ὁ Ἅγιος.

Ὅτι καημένοι οἱ ἄνθρωποι ἔμειναν ἔκθαμβοι. Δρόμος δημόσιος ἀμαξιτὸς στὸν κάμπο δὲν ὑπῆρχε τότε. Πῶς λοιπὸν θὰ περνοῦσαν αὐτὰ τὰ ἀμάξια ἐπάνω ἀπὸ τὰ χαντάκια καὶ τὰ αὐλάκια χωρὶς νὰ πάθουν κανένα κακό;» ἀκούσθηκε νὰ λέγῃ κάποιος ἀπλοϊκός.

—Τὶ λές, καημένε ; εἶπε κάποιος

Εἰκόνες ἀπ' τὴν Πατρίδα



Ἀποψὶς χωριοῦ Βουλιαράτι τῆς Κ. Δροπόλεως ἀπὸ τὸν Δρίνον

(Φωτ. κ. Καλυβοπούλου)

άλλος. Μπορεί να κάμουν δρόμο. Τὸ παράξενο εἶναι πὼς μπορεῖ νὰ κινιέται καὶ νὰ τρέχει τόσο γρήγορα ἀμάξι χωρίς ἄλογα!

Ἐμεῖς βέβαια ὅλοι μας τώρα ἐν νοοῦμε τί ὁ Ἅγιος ἐπροφήτεψε. Ἐπροφήτεψε γιὰ τὰ αὐτοκίνητα, τὰ ὁποῖα πράγματι τώρα περνοῦν ἀπὸ τὸν κάμπο στὸν νέο ἀμαξιτὸ δρόμο, ποὺ ἔγινε.

Ὁ Ἅγιος Κοσμᾶς δὲν ἐχρονотρίβησε, διέκοψε τὰς σκέψεις των καὶ ἔφερε τὸ λόγο σὲ ἄλλη ἐφεύρεσιν.

«Θὰ ἰδῆτε, εἶπε, νὰ γυρίζουν στὸν οὐρανὸ οἱ ἄνθρωποι σὰν μαυροπούλια». (*)

Ὁ λαὸς ἔπεφτε ἀπὸ ἔκστασι σὲ ἔκστασι, ἀπὸ παράδοξα σὲ ἄλλα παραδοξότερα. Ὁ Ἅγιος ἐπροφήτεψε γιὰ τὸ ἀεροπλάνο, ἀλλὰ οἱ ἄνθρωποι δὲν μποροῦσαν νὰ καταλάβουν τίποτε ἀπὸ αὐτὰ, ποὺ τοὺς ἔλεγε. Ὁ Ἅγιος εἶδε ἀπὸ τίς ματιές, ποὺ τοῦ ἔρριχναν πὼς ἦταν σὲ μεγάλη ἀπορία. Γι' αὐτοὺς ὅλα αὐτὰ ἦταν ἀκατανόητα.

Ὅταν οἱ ἄνθρωποι ἠτένισαν τὴν ὄψιν τοῦ Ἁγίου ἐπανήλθεν ἀμέσως εἰς αὐτοὺς ἡ πίστις καὶ γι' αὐτὸ εἶπαν μὲ τὸ νοῦ τους:

«Ὅλα αὐτὰ, ποὺ μᾶς λέει ὁ Ἅγιος, ἐμεῖς δὲν τὰ καταλαβαίνουμε. Μὰ ἄφοῦ μᾶς τὰ λέει ὁ Ἅγιος, θὰ γίνουν».

Ὁ Ἅγιος Κοσμᾶς τοὺς ἐκοίταξε μὲ μάτι ἥρεμο καὶ σοβαρό, σὰν νὰ ἤθελε νὰ τοὺς πῇ:

«Μάλιστα, θὰ γίνουν, ὅχι μόνον αὐτὰ, ἀλλὰ καὶ ἄλλα ἀκόμη ποὺ θὰ σὰς πῶ τώρα».

(*) Μαυροπούλια εἶναι ἓνα εἶδος κοράκια. Ὁ Ἅγιος δὲν παρωμοίωσε τὰ ἀεροπλάνο μὲ πουλιά, ἀλλὰ μὲ μαυροπούλια. Τὰ πουλιά εἶναι ἀθῶα καὶ ἡμερα, ἐνῶ τὰ μαυροπούλια εἶναι ἄγρια. Τὰ ἀεροπλάνο δὲν εἶναι μονάχα ἐκπολιτιστικά ἀλλὰ καὶ καταστρεπτικά διὰ τὴν ἀνθρωπότητα ἐν καιρῷ πολέμου. Γιὰ νὰ δείξῃ λοιπὸν ὁ ἅγιος πὼς ἡ ἐφεύρεσις δὲν εἶναι μονάχα ἐκπολιτιστική ἀλλὰ καὶ καταστρεπτική μεταχειρίστηκε τὴν παρομοίωσιν αὐτὴν.

Καὶ μὲ τὸν ἴδιο ἀπλὸ καὶ ἀγαθὸ τρόπο εἶπε.

«Ἀμπέλια μὴ βάνετε, γιατί θὰ χαλάσουν».

Οἱ ἄνθρωποι αἰσθάνθηκαν νὰ κατακλύζῃ τὴν ψυχὴ τους στενοχώρια καὶ λύπη. Εἶχαν πίστιν εἰς τὰ λόγια τοῦ Ἁγίου. Δὲν τοὺς ἔλεγε πλέον παραβολές. Ἐλεγε τὰ πράγματα γυνὰ καὶ ζωγράφιζε τὴν πραγματικότητα.

«Θὰ χαλάσουν τὰ ἀμπέλια», ἔλεγε. Καὶ μόνον αὐτὰ; Ποιὸς ξέρει πόσα κακὰ θὰ μᾶς ἔρθουν!

Ὁ Ἅγιος κατάλαβε πὼς ἡ ψυχὴ ὅλων ἄρχιζε νὰ βυθίζεται στὴν ἀπελπισία. Καὶ γιὰ νὰ τοὺς βγάλῃ ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἀπελπισία ἄφησε τίς προφητείες γιὰ τίς ἐφευρέσεις καὶ εἶπε:

«Σὰς λέγω, πὼς θὰ γίνῃ ἓνα χαρτοβασίλειο. Αὐτὸ θὰ ἔχῃ μεγάλο μέλλον στὴν Ἀνατολή».

Χτὰ πικραμένα χεῖλη τοῦ λαοῦ φάνηκε πὼς ἄρχισε νὰ ζωγραφίζεται ἓνα μικρὸ μεϊδιάμα, λίγο μὰ πολὺ λίγο χαμόγελο. Στὸ νοῦ τοὺς ἄρχισε νὰ γεννιέται μιὰ ἀόριστη ἐλπίδα ἀνεξαρτησίας τῆς Ἑλλάδος. Βρίσκονταν ὅμως σὲ κάποιαν ἀμφιβολία γιὰ τὴν θεωροῦσαν εὐκολὴ τὴ δημιουργία ἐνὸς νέου Κράτους.

«Ἡ Εὐρώπη, εἶπεν ἓνας ἀπὸ τοὺς κληρικοὺς κουνώντας τὸ κεφάλι του, θὰ θελήσῃ τόσον εὐκολὰ νὰ λύσῃ τὸ Ἀνατολικὸ ζήτημα: Θὰ ἐπιτρέψῃ νὰ δημιουργηθῇ μιὰ μεγάλη Ἑλλάδα, ποὺ θὰ ἔχῃ μέγαλον μέλλον στὴν Ἀνατολή».

Τὰ λόγια τοῦ κληρικοῦ τὰ ἤκουσαν ἄρκετοὶ ποὺ ἦσαν κοντά του. Ὅλοι συνεμερίσθησαν τίς σκέψεις του αὐτές.

Ὁ Ἅγιος Κοσμᾶς ἔμεινε σιωπηλὸς γιὰ μερικὰ λεπτά τῆς ὥρας. Τὸν εἶδαν νὰ κάμνῃ ἓνα μικρὸ μορφασμὸ, ποὺ ἔδειχνε κάθε ἄλλο παρὰ εὐχαρίστησι. Γύρισε πρὸς τὸ λαὸ καὶ ἄρχισε καὶ πάλιν τὴν ἠθικὴ διδασκαλίαν. Τοὺς εἶπε νὰ ἔ-

χουν πίστιν εἰς τὴν θρησκείαν τῶν πατέρων των καὶ κατεφέρθη κατὰ τοῦ παπισμοῦ.

«Τὸν Πάπα νὰ τὸν καταριέστε, εἶπε, γιατί αὐτὸς θὰ γίνῃ ἡ αἰτία τῶν κακῶν ποὺ θὰ ὑποφέρετε».

Καὶ βέβαια. Πόσα κακὰ δὲν ἔφερε στὴν Ὁρθόδοξον ἐκκλησίαν μάλιστα στοὺς Ἕλληνας, τοὺς στυλοβάτας τῆς Ὁρθοδοξίας, ἡ Παπικὴ Ἐκκλησία.

Ἐπειτα ἐσυνέχισε τὴν ἠθικὴν του διδασκαλίαν καὶ τοὺς εἶπε νὰ ὑποφέρουν τὰ δεινὰ μὲ καρτερίαν καὶ ὑπομονὴν, διότι δὲν θὰ εἶναι παντοτεινὰ. Καὶ ἔπειτα ἐπρόσθεσε. **«Μὲ δυσκολία, μὲ μεγάλην δυσκολία, ἀλλὰ θὰ ῥθῃ ἐξάπαντος ἡ ἐλευθερία».**

Καὶ ἐσυνέχισε τίς προφητείες του γιὰ τὴν ἐλευθερίαν τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ καὶ γιὰ τὰ Ἑλληνικὰ ζητήματα.

Προφητείες τοῦ Ἁγίου Κοσμᾶ γιὰ τὴν ἐλευθερίαν τῶν Ἑλλήνων καὶ γιὰ τὰ Ἑλληνικὰ ζητήματα.

«Θὰ ἔλθῃ καὶ ἓνα ψευτορωμαῖικο. Νὰ μὴ τὸ πιστέψετε καὶ νὰ μὴ χαρῆτε. Πίσω θὰ φύγῃ».

Τὶ κακὸ πρᾶγμα! Αἱ ἐθνικαὶ ἀποκαταστάσεις, αἱ ἀνεξαρτησίαι καὶ αἱ ἐλευθερίαι τῶν λαῶν δὲν ἔρχονται εὐκολὰ. Ἐρχονται κατόπιν κόπων καὶ μόχθων, κατόπιν θυσιῶν καὶ πολλοῦ αἵματος. Δυστυχῶς λοιπὸν ὁ λαὸς ἐκεῖνος, ποὺ θὰ γευθῇ μιὰ φορὰ τὴν ἀνεξαρτησίαν του, καὶ τὴν ἐλευθερίαν, ἴσως καὶ διὰ πολλῶν θυσιῶν καὶ κατόπιν τὴν χάσει.

Θὰ ἰδῇ λοιπὸν ὁ τόπος αὐτὸς μιὰ φορὰ τὸ Ρωμαῖικο, ἔστω καὶ τὸ ψευτορωμαῖικο καὶ ὕστερα θὰ τὸ χάσῃ. Θὰ φύγῃ πάλι ἡ ἐλευθερία ἀπὸ τὰ χεῖριά του, καὶ θὰ μείνουν πάλιν οἱ ἄνθρωποι στὸ ζυγὸ καὶ στὴ σκλαβιά.

Τέτοιες σκέψεις πέρασαν ἀπὸ τὸ μυαλὸ τῶν ἀκροατῶν τοῦ Ἀ-

γίου Κοσμᾶ, σὰν ἄκουσαν αὐτὴν τὴν προφητείαν. Αἱ σκέψεις αὗται ἔφεραν πίκρα καὶ λύπη στὸ δυστυχισμένον λαόν.

Μὰ ὁ ἅγιος ἐξηκολούθησε προφητεύων καὶ εἶπε:

«Ἡ ἐλευθερία σας θὰ ἔλθῃ ἀπὸ κάτω».

Κάτω λέγοντας ὁ Ἅγιος Κοσμᾶς ἐννοοῦσε τὸ βορεινὸ μέρος, τὸ πρὸς τὴν Ἀλβανίαν, ὅπου βέβαια χύνονται καὶ τρέχουν τὰ νερά τῶν ποταμῶν. Ἀκόμη καὶ τώρα οἱ Δροπολίτες «Κάτω» λέγουν τὸ βορεινὸ μέρος.

Στὸ ἄκουσμα αὐτῆς τῆς προφητείας ἐνόμισαν οἱ ἄνθρωποι πὼς ὁ Ἅγιος ἔλεγε πράγματα ἀσυμβίβαστα καὶ πρὸς τὴν ἐθνολογικὴν ὑπόστασιν τῶν λαῶν καὶ πρὸς τὴν γεωγραφικὴν θέσιν τῶν τόπων. Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ἐγγράμματοι καὶ ἀγράμματοι, κληρικοὶ καὶ λαϊκοί, ἔπεσαν σὲ σύγχυσι προσώπων καὶ πραγμάτων.

Οἱ Βουλιαράτες ἢ τὸ Βουλιαράτι εἶναι χωριὸ τῆς Δροπόλεως. Πρὸς νότον αὐτοῦ ὑπῆρχον καὶ ὑπάρχουν Ἑλληνικοὶ πληθυσμοί, τὸ ξακουστὸ Ζαγόρι καὶ τὰ ὠραῖα Γιάννενα καὶ πάρα πέρα ἡ Πίνδος καὶ τὰ Τζουμέρκα καὶ Ἄγραφα, ὅπου ἦταν τὰ λημέρια τῶν παληκαριῶν, ὅπως ἔλεγε καὶ τὸ τραγοῦδι, καὶ ἀκόμη νοτιότερα αἱ Ἀθῆναι καὶ ἡ Πελοπόννησος, ὁ ξακουσμένος ὁ Μωριάς. Ὅλα αὐτὰ ἦταν ὀνόματα γνωστὰ στοὺς κατοίκους τῆς Δροπόλεως. Πρὸς βορρᾶν τοῦ Βουλιαρατιοῦ, δύο βήματα πέρα, δέκα ἕως εἴκοσι χιλιόμετρα μακριά, ἦταν τὸ Ἀργυρόκαστρο καὶ βορειότερα τούτου τόποι κατοικοῦμενοι ὑπὸ πληθυσμῶν ξενοφώνων. Πῶς λοιπὸν ἀπὸ τοιοῦτους τόπους καὶ τοιοῦτους λαοὺς θὰ ἦρχετο ἡ ἐλευθερία των;

«Ἀπὸ πάνω καὶ ἀπὸ τὴ Σιάλα χαλασμοὺς νὰ περιμένετε».

Τὰ νέα αὐτὰ λόγια τοῦ Ἁγίου Κοσμᾶ ἔρριψαν φῶς εἰς τὸ ζή-

τημα. «**Από πάνω**» από τὰ νότια δηλαδή, από τόπους, πού ἦσαν συμπαγεῖς ἑλληνικοὶ πληθυσμοί, ὄχι μόνον καλὸν δὲ ἐπερίμεναν, ἢ προστασίαν, ἢ ἐλευθερίαν, ἀλλὰ ἀντιθέτως ἔπρεπε νὰ περιμένουν χαλασμοὺς καὶ καταστροφάς. Ἀπέκλεισε δὲ καὶ βοήθειαν καὶ σωτηρίαν καὶ ἀπὸ τὸ μέρος τῆς θαλάσσης, ἀπὸ τὸ Ἰόνιον πέλαγος δηλ. ἀπὸ τῆ **Σκάλα** ἀπὸ τοὺς Ἁγίους Σαράντα, διότι οἱ Δροπολίτες τοὺς Ἁγίους Σαράντα τοὺς λένε Σκάλα ἢ Σκάλωμα, τὸ λιμάνι δηλαδή τῆς Δροπόλεως.

Λέγουν πῶς ὁ Σαμουήλ ἔνεσηκώθη λίγο καὶ ἔστρεψε τὸ κεφάλι του δεξιὰ καὶ ἀριστερά. Κοίταζε τὸν ὀρίζοντα καὶ προσπαθοῦσε, σὰν νὰ ἦταν στρατιωτικός, νὰ ἐξηγήσῃ ἀπὸ ἐδαφικῆς ἀπόψεως τοὺς λόγους πού θὰ ἐμπόδιζαν τὴν ἐπικράτησι τοῦ Ρωμαϊκοῦ καὶ τῆς ἐλευθερίας καὶ πού θὰ ἔφερναν τὸν χαλασμό. Δὲν μπόρεσε ὅμως νὰ ἐξηγήσῃ τίποτε καὶ ξανακάθισε στὴ θεσι τοῦ ἡσυχά σὰν ντροπιασμένος ἀπὸ ἦτταν, οἱ ἄλλοι ἀλληλοκοιτάχθησαν ἀποροῦντες καὶ θαυμάζοντες.

Εἶχαν πολὺ δίκαιο οἱ ἄκροαταὶ τοῦ ἁγίου Κοσμᾶ νὰ κάμουν αὐτὸ πού ἔκαμαν. Βρίσκονταν σὲ ἀμφιβολία ἐπὶ τῶν λόγων του καὶ ἐσκέπτοντο νὰ βροῦν μήπως ἐπρόκειτο γιὰ καμμιὰ παραβολή. Στὴν ἴδια ἀμφιβολία βρίσκονταν καὶ αἱ κατόπιν γενεαὶ καὶ σήμερον ἀκόμη μολονότι ἐν μέρει ἡ προφητεία αὐτὴ ἐπηλήθευσε.

Τὸ ψευτορωμαϊκὸ ἦλθε κατὰ τὸ 1913 καὶ κατὰ τὸ Σεπτέμβριον τοῦ 1916 ἔφυγε. Ἡ καταστροφή τοῦ Λυκουρσιοῦ στὸ 1878 καὶ ἡ ἀτυχὴς ἀποβίβασις ἑλληνικοῦ στρατοῦ κατὰ τὸ 1912, πού ἐπέφερε τὴν καταστροφήν τοῦ Βούρκου φανερώουν ὅτι πράγματι ἀπὸ τῆς θάλασσης **χαλασμός** ἦλθε.

«**Θὰ εἶναι δύο καλοκαίρια καὶ δύο πασχαλιές μαζί**», ἐξακολούθη-

σε νὰ προφητεύῃ ὁ ἅγιος.

Ἄ! εἶπε κάποιος μεσόκοπος πρόκριτος, χειμῶνας ξερός καὶ εὐαγγελισμός θὰ ἑορτασθῇ μαζί με τὴν Ἀνάστασι.

Καὶ πράγματι αὐτὸ ἔγινε κατὰ τὸ 1912. Μερικοὶ ὁμῶς ἄλλοι καὶ ἰδίως κληρικοὶ ἔδωσαν ἄλλην ἐξήγησιν. Οἱ δύο πασχαλιές, ἔλεγαν, εἶναι ἡ ἑορτὴ τῆς λαμπροφόρου Ἀναστάσεως καὶ ὁ πανηγυρικός ἑορτασμός τῆς Ἀναστάσεως τοῦ ἔθνους καὶ τῆς Ἐλευθερίας.

«**Ἡ τρεῖς μέρες, ἡ τρεῖς μῆνες, ἡ τρία χρόνια θὰ βαστάξῃ**», ἐπρόσθεσεν ὁ ἅγιος.

Οἱ καλόγηροι ὅλοι εὐρέθησαν σὲ δίλημμα, διότι δὲν ἐγνώριζον ποῖο γεγονὸς θὴ ἐξηδιάρκειαν τριῶν ἡμερῶν ἢ τριῶν μηνῶν ἢ τριῶν ἐτῶν! Τὸ ψευτορωμαϊκὸ, ἡ τὸ διήμεσον διάστημα μέχρι τῆς ἀπελευθερώσεως, ἡ κάποια γενικὴ ἀκαταστασία πολέμων;

Δὲν ἐτόλμα ὁμῶς κανεὶς νὰ ἐρωτήσῃ τὸν Ἅγιον, ἐπειδὴ ἐγνώριζον ὅτι τοιοῦτου εἵδους πράγματα δὲν λέγονται μετὰ τὸ νῦ καὶ μετὰ τὸ σίγμα. Ἐμενον λοιπὸν ρεμβάζοντες καὶ περιέμενον νὰ ἀκούσουν τὸν ἅγιον, ὁ ὁποῖος ἐξηκολούθησε.

«**Θὰ ἔλθῃ καιρὸς πού οἱ Ρῶμοι θὰ τρώγωνται ἀναμεταξύ των. Ἐγὼ συστήνω ὁμόνοιαν καὶ ἀγάπην.**»

Ἀχ! Ἀτίμα κόμματα, ἐπιθύρυσεν ὁ Σαμουήλ καὶ ἐκούνησε ἀπειλητικὰ τὸ κεφάλι του καὶ ἔπειτα εἶπε. Οἱ Ἕλληνες λοιπὸν θὰ ἐξακολουθήσουν νὰ ἔχουν αὐτὸ τὸ μέγαλο κακὸ ἐλάττωμα, νὰ ἐρίζουν, νὰ φιλονεικοῦν, νὰ μαλώνουν πάντοτε ἀναμεταξύ των καὶ νὰ μὴ ὁμονοοῦν; Δυστυχῶς αἱ διχόνοια καὶ ὁ ἀλληλοφαναγμός εὐρίσκονται εἰς ἔντασιν, ὅταν αἱ ἐποχαὶ εἶναι δειναὶ καὶ φοβεραὶ. Οἱ λαοὶ δὲν θὰ γνωρίζουν πῶς νὰ σταθοῦν στὰ πόδια των καὶ οἱ Ἕλληνες θὰ ἐξακολουθοῦν νὰ τρώγωνται. Μὴ, πρὸς Θεοῦ, ἐξηκολούθησε νὰ λέγῃ ὁ Σαμουήλ, ὥσάν νὰ εἶχεν ἐμ-



πρὸς τοὺς ἐρίζοντας Ἕλληνας, μὴ, πρὸς Θεοῦ, ἐριδίας καὶ φιλονικείας. Καὶ ἐπανελάβε πολλές φορές μετὰ κάποια στενοχώρια τὰς λέξεις «**Ὁ μόνος, ὁ γάπη**».

Ὁ Ἅγιος Κοσμᾶς ὕστερα ἀπὸ τὰ προφητικά αὐτὰ λόγια ἐστάθη ἄρκετὰ λεπτὰ ἄφωνος καὶ ἀπολιθωμένος. Ἀπὸ τότε ἀκόμη προέβλεπε μετὰ θλίψιν ψυχῆς, τὴν διχόνοιαν, τὰ κόμματα, τὴς ἐριδίας καὶ τὰ μαλώματα καὶ ἐσύστησε **ὁμόνοιαν καὶ ἀγάπην**. Εὐλογημένοι Ἕλληνες! Εὐλογημένοι ἀπὸ τὸν Ἅγιον Κοσμᾶν, ὅστις ἐπόθει τὴν εὐτυχίαν σας καὶ τὴν ἐθνικὴν ἀποκατάστασιν τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Σᾶς ἐξορκίζει ὁ Ἅγιος καὶ σᾶς συστήνει **ὁμόνοιαν καὶ ἀγάπην**. Ἀκούσατέ τον πρὸς σωτηρίαν τῆς κινδυνευούσης πατρίδος σας.

Ὑστερα ὁ Ἅγιος Κοσμᾶς ἐξηκολούθησε:

«**Θὰ ἰδῇτε δύο φαμίλιες σὲ ἐγγασπῆτι. Ἐσεῖς θὰ πᾶτε νὰ κατοικήσῃτε ἄλλου καὶ ἄλλοι θὰ ἔλθουν νὰ κατοικήσουν σὲ σᾶς**».

Πῶς θὰ γίνουν αὐτὰ ρώτησαν μερικοὶ χωρικοί.

Μὴ βιάζεσθε, ἀδελφοί, εἶπεν ὁ μορφωμένος ἰσχνὸς νεαρὸς ἱερεὺς. Θὰ γίνῃ ἀπελευθέρωσις τοῦ ἔθνους ὄχι πλήρως, ὄχι σωστῇ.

Ψευτερωμαϊκὸ. Ὑστερα θὰ ἔλθῃ ἡ ποθητὴ ἐλευθερία καὶ ἀνεξαρτησία, ἡ ὁριστικὴ ἀποκατάστασις. Καὶ αὐτὴ θὰ ἔλθῃ ὄχι ἀπὸ νότον, ἀλλ' ἀπὸ βορρᾶν. Διὰ νὰ φθάσωμεν ὁμῶς εἰς τὴν εὐτυχὴν ἐκείνην ἡμέραν τῆς ἀναστάσεως τοῦ ἔθνους ἡμῶν, τοῦ πολυπαθοῦς, θὰ μεσολαβήσουν γεγονότα δυσ-

Εἰκόνες ἀπ' τὴν Πατρίδα



Ἐξοχικὸ γλέντι εἰς τὴν Νίβανη τῆς Ζαγοριᾶς τῆς Β. Ἡπείρου

Προγραμματικά δηλώσεις του Δ. Συμβουλίου αναγνωσθείσαι υπό του Προέδρου κ. Κ. Ζαρπαλά κατά την Γ. Συνέλευσιν τῆς 21ης Ἰουνίου 1936

Ἀγαπητοὶ Συμπatriῶται,

Διὰ δευτέραν ἤδη φοράν προσέρχομαι ἐνώπιον ὑμῶν ἵνα, τὸ Δ. Σ. ὅπερ ἀνεδείξατε διὰ τῆς φήφου σας τῆς 31ης Μαΐου ἐ. ε., συνεπὲς πρὸς τὸ Καταστατικὸν τοῦ Συλλόγου μας σὰς ἐκφράσῃ δι' ἐμοῦ τὰς θερμότητας τῶν εὐχαριστιῶν τοῦ διὰ τὴν τιμὴν καὶ τὴν ἐμπιστοσύνην μεθ' ὧν τὸ περιβάλετε, ἀναθέσαντες αὐτῷ τὴν διοίκησιν τοῦ Συλλόγου μας κατὰ τὴν συλλογικὴν περίοδον 1936—37 καὶ νὰ σὰς δηλώσῃ ὅτι θὰ καταβάλῃ πᾶσαν δυνατὴν προσπάθειαν, ὅπως φανῇ ἀντάξιον τῶν προσδοκιῶν σας.

Ἀναγνωρίζει, ἀναμφιβόλως τὸ Δ. Σ., ὅτι αἱ εὐθύναι, ἅς ἀναλαμβάνει ἔναντι ὑμῶν καὶ τοῦ Συλλόγου μας εἶναι μέγισται, ἀλλὰ βασιζόμενον εἰς τὴν ἀρωγὴν ὧν ἡμῶν θὰ ἐντείνῃ τὰς δυνάμεις του, ὅπως ἐπιτύχῃ τὸν σκοπὸν του.

Τὸ Δ. Σ. ἐν τῇ συνεδρίᾳ αὐτοῦ τῆς 5ης Ἰουνίου ἀνέδειξεν ὡς Πρόεδρον αὐτοῦ τὸν κ. Κ. Ζαρπαλᾶν, Ἀντιπρόεδρον

μενῇ καὶ κακῇ καὶ ἀνησυχίᾳ καὶ πόλεμοι καὶ σφαγαί. Τὸ δένδρον τῆς ἐλευθερίας ποτίζεται πάντοτε με αἷμα.

Δυσεξήγητα μᾶς φαίνονται σήμερον τὰ λόγια τοῦ Ἀγίου. Πῶς εἶναι δυνατόν ἄλλοι νὰ ἔλθουν νὰ καθήσουν στὰ σπίτια μας καὶ ἡμεῖς νὰ ὑπάγωμεν νὰ κατοικήσωμεν εἰς τὰς οἰκίας ἄλλων ἀνθρώπων! Αὐτὰ θὰ τὰ καταλάβουν οἱ ἄνθρωποι ποὺ θὰ ζήσουν τότε στὴν ἐφαρμογή.

Αὐτὰ εἶπε με σιγανὴν φωνὴν ὁ νεαρὸς ἱερεὺς πρὸς μερικοὺς εὐρισκομένους ὁλόγυρά του λαϊκοὺς καὶ κληρικοὺς.

Ἡμεῖς τώρα ἐννοοῦμεν πολὺ καλὰ ὅτι ἡ προφητεία αὐτῆ τοῦ ἁγίου Κοσμά ἐξεπληρώθη κατὰ γράμμα με τὴν ἀνταλλαγὴ τῶν πληθυσμῶν. Δὲν ἦτο δυνατός ἄλλος τρόπος διατυπώσεως μελλοντικῆς ἀνταλλαγῆς ὡς αὕτη ἐγένετο.

(Συνέχεια εἰς τὸ ἐπόμενον)

τὸν κ. Δ. Ντάγγαν, Γεν. Γραμματέα τὸν κ. Χρ. Καρζῆν καὶ Ταμία τὸν κ. Γ. Δημητρίου.

Εἰσερχόμενος ἤδη εἰς τὴν ἡμερησίαν διάταξιν ἐπιτρέπατέ μου νὰ σὰς ἀναπτύξω δι' ὀλίγων τὰς προγραμματικὰς κατευθύνσεις τοῦ Δ. Σ.

Τὸ Δ. Σ. ἀπὸ τῆς ἐκλογῆς τοῦ ἐπελήφθη μετὰ θερμοῦ ἐνδιαφέροντος σπουδαιότητων ζητημάτων ἀφορώντων τὴν χειμαζομένην πατρίδα μας καὶ τοὺς ἐνταῦθα συμπατριώτας μας καὶ ἐλπίζει ὅτι αἱ ἔντονοι αὐτοῦ προσπάθειαι θέλουσιν εὐοδωθῇ, ἀλλ' ἀτυχῶς δὲν δύναται ὡς ἐκ τῆς σπουδαιότητος τῶν ζητημάτων τούτων, νὰ προέλθω εἰς δημοσίαν ἀνακοίνωσιν. Αἱ προσπάθειαι τοῦ Δ. Σ. ὡς κατευθυνθῶσι καὶ ἐπὶ τῆς ἰδρύσεως Β. Η. Συλλόγων κατὰ ἐπαρχίας, ὅπου δὲν ὑπάρχουσι, διὰ τὴν ἀρτιωτέραν ἐξυπηρέτησιν τῶν γενικῶν συμφερόντων καὶ τῶν ἀτομικῶν τοιούτων τῶν συμπατριωτῶν μας.

Τὸ Δ. Σ. προῆλθεν εἰς τὴν σκέψιν, ὅπως κατευθύνῃ τὰς προσπάθειάς του πρὸς ἐξεύρεσιν πόρων διὰ τὴν ἰδρύσιν Βορειοηπειρωτικοῦ μεγάρου ἐν Ἀθήναις, ἵνα οὕτω ὁ Σύλλογός μας καταστή τὸ πραγματικὸν κέντρον πάσης πατριωτικῆς κινήσεως καὶ τῶν ἀπανταχοῦ Βορειοηπειρωτῶν. Οἱ δὲ διερχόμενοι ἐντεῦθεν ὁθενδήποτε ἀδελφοὶ μας νὰ κατευθύνωνται πρὸς αὐτὸ μετὰ τοῦ αὐτοῦ θάρρους καὶ τῆς αὐτῆς χερᾶς, μεθ' ἧς θὰ κατευθύνωνται εἰς τὸ ἴδιον τοὺς σπῖτι. Ὁ Σύλλογός μας ἀριθμῶν δεκαεξαετῇ βίον δὲν πρέπει πλέον νὰ μείνῃ ἄνευ ἰδίας στέγης. Εἰς τὴν ἰδρύσιν ταύτης ὀφείλομεν πάντες διὰ τοῦ ὀβολοῦ μας νὰ συμβάλλωμεν καὶ ἐλπίζω ὅτι οὐδεὶς τῶν συμπατριωτῶν μας θὰ ἀρνηθῇ τὴν συμβολὴν τοῦ.

Τὸ Δ. Σ. παρακολουθεῖ μετ' ἀδιαπτώτου ἐνδιαφέροντος τὸ ζήτημα τῆς ἐγκαταστάσεως τῶν συμπατριωτῶν μας ἐν Ἑλλάδι, δηλ. τὸ ζήτημα τῆς παραμονῆς καὶ τῆς ἀδείας ἐξασκήσεως ἐπαγγελμάτων, καὶ ἀναγνωρίζει ὅτι ἡ τέως Διοίκησις διὰ τῶν ἀόκνων ἐνεργειῶν τῆς ἐπέφερε σημαντικωτάτην βελτίωσιν τοῦ ζητήματος τούτου (καὶ ὡς σὰς ἐγνώρισαν ἐν τῇ λογοδοσίᾳ τοῦ Τ. Δ. Συμβουλίου), οἱ συμπατριῶται μας ἀπηλλάγησαν τῶν οἰωνδῆποτε χρηματικῶν ποινῶν) καὶ ἐ

πίζει ὅτι αἱ προσπάθειαι τοῦ θέλουσι στεφθῇ ὑπὸ πλήρους ἐπιτυχίας. Ἐπαναλαμβάνω καὶ πάλιν τὴν παράκλησιν, θερμότεραν ἀκόμη σήμερον, ὅπως οἱ συμπατριῶται μας σπεύσωσι καὶ γνωρίσωσιν εἰς τὸν Σύλλογον τὴν θέσιν τῶν σχετικῶς μετὰ τὴν ἐνταῦθα ἐγκαταστάσιν τῶν διότι πᾶσα βραδύτης, αὐτοὺς πρὸ παντὸς θὰ ζημιώσῃ ὕλिकῶς, τὸν δὲ Σύλλογον θὰ φέρῃ εἰς δυσχερῆ θέσιν ἔναντι τῶν ἀρμοδίων.

Ἐτερον οὐσιῶδες ζήτημα ἀπασχολοῦν τὸ Δ. Σ. εἶναι τὸ τῆς ἀστικῆς ἀποκαταστάσεως τῶν συμπατριωτῶν μας. Διὰ τὸ ζήτημα τοῦτο τὸ τέως Δ. Σ. διὰ τῶν ἀόκνων προσπαθειῶν του καὶ τῆς ἐνδελεχοῦς παρακολουθήσεώς του, ἐπέτυχε ἀρκετὰ ὑπὲρ τῶν συμπατριωτῶν μας ὡς διὰ τῆς λογοδοσίας του τῆς 17ης Μαΐου ἐγνώρισαν ὑμῖν. Ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου θὰ συνεχίσῃ τὰς προσπάθειάς του με σκοπὸν τὴν ὀριστικὴν καὶ ταχεῖαν ἀποκατάστασιν τῶν συμπατριωτῶν μας καὶ παρακαλεῖ τοὺς ὁπωσδήποτε καθυστερησάντας νὰ υποβάλλωσιν εἰς τοὺς ἀρμοδίους τὰς σχετικὰς αἰτήσεις ἀποκαταστάσεως καὶ ἐλπίζει ὅτι ἡ δοθεῖσα εὐνοϊκὴ ὑπόσχεσις εἰς τὸ τέως Δ. Σ. περὶ παροχῆς νέας προθεσμίας διὰ τὴν υποβολὴν αἰτήσεων τῶν καθυστερησάντων ὁπωσδήποτε συμπατριωτῶν μας, θέλει ἐκπληρωθῇ. Πάντως οἱ υποβόλόντες αἰτήσεις καὶ μὴ τυχόντες εὐνοϊκῆς ἀπαντήσεως δύναται, προσερχόμενοι εἰς τὰ Γραφεῖα τοῦ Συλλόγου νὰ παράσχωσι πληροφορίας περὶ τοῦ χρόνου τῆς υποβολῆς τῶν αἰτήσεων τῶν, ἵνα ἐπιληφθῇ τὸ Δ. Σ. τῶν σχετικῶν ἐνεργειῶν.

Ἐν τῇ ἐπιθυμίᾳ τοῦ τοῦ Δ. Σ., ὅπως ἐνίσχυση τοὺς συμπατριώτας του εἰς πάσας αὐτῶν τὰς ἀνάγκας καὶ φιλοδοξοῦν νὰ καταστήσῃ τὸν Σύλλογον πραγματικὸν πατέρα τῶν μελῶν του θὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν αὐτὴν κατεύθυνσιν τῆς προκλήσεως Διοικήσεως, ἐν τῇ μερίμνῃ τῆς ἐξευρέσεως ἐργασίας εἰς τοὺς αἰτούντας ἐκ τῶν συμπατριωτῶν μας, ἐντείνον τὰς προσπάθειάς του πρὸς πάντας τοὺς ἐργαζόμενους, ἰδίᾳ δὲ εἰς τοὺς ἐκ τούτων συμπατριώτας μας, ὅστινες καὶ κατὰ τὸ παρελθὸν ἐξυπηρέτησαν ἀρκούντως τὸν Σύλλογον μας ἐν τῷ κεφαλαίῳ τούτῳ. Τὸ Δ. Σ. δὲν θὰ παραλείψῃ ποσὸς ἀπὸ τοῦ νὰ ἐπιδείξῃ ἀμέριστον τὸ ἐνδιαφέρον του διὰ τοὺς πρὸς αὐτὸ προσφεύγοντας ἀθηνεῖς συμπατριώτας του, λαμβάνων τὴν ἐνδεδειγμένην πρόνοιαν πρὸς τοῦτο καὶ, ὅπως εἰς τὸ παρελθόν, παρέχει ἀμερίστως καὶ ἀμερολήπτως τὰς υπηρεσίας του ἀναλαμβάνων καὶ προσωπικῶς τὴν ἐνέργειαν τῶν δεόντων, ὅπως τάχιστα παρέχεται εἰς τοὺς πάσχοντας ἀμεσος ἀρωγὴ, ἵνα οὕτω ὁ Σύλλογός μας καταλάβῃ

καὶ ἐν τῷ κεφαλαίῳ τούτῳ τῆς φιλάνθρωπίας τὴν ἐμπρέπουσαν αὐτῷ πατρικὴν σιάνιν.

Θὰ τονίσω ἐντονώτερον ἤδη τὴν τοσάκις ἐπαναληφθεῖσαν παράκλησιν, ὅπως ὅλοι συσπειρωθῶμεν περὶ τὸν Σύλλογον μας, ἵνα οὕτω ἡνωμένοι ἐπιτύχωμεν πλήρως τῶν ἐπιδιωκομένων ὑπ' αὐτοῦ σκοπῶν καὶ οὕτω ὁ Σύλλογός μας φθάσῃ εἰς τὸ ὕψος τῆς πραγματικῆς ἀποστολῆς του.

Δὲν εἶναι, νομίζω, ἀνάγκη νὰ ἐπαναλάβω ὅτι ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν ἡ ἀνάγκη τῆς συσπειρώσεως ὧν περὶ τὸν Σύλλογον μας προβάλλει ἡδη ἐπιτακτικότερα καὶ οἱ πάντες ἀνεξαιρέτως ὀφείλομεν νὰ προσέλθωμεν ὑπὸ τὴν ἱεράν αὐτοῦ στέγην, πραγματικὰ καὶ μόνιμα αὐτοῦ μέλη, ἵνα οὕτω ἐνισχύσωμεν τὸ Δ. Σ. εἰς τὰς κατευθύνσεις του ἐπὶ τῶν ἐπὶ θύραις γενικῶν προβλημάτων τῆς πατρίδος μας. Τὸ Δ. Σ. θὰ μεριμνήσῃ διὰ παντὸς καταλλήλου τρόπου νὰ συσφίγῃ τὰς σχέσεις τῶν μελῶν του πρὸς ἄλληλα καὶ πρὸς τὸν Σύλλογον, ἀλλὰ καὶ δὲν θὰ παύσῃ μεριμνῶν καὶ περὶ τῆς συσφίξεως μεθ' ἡμῶν ἀπάντων τῶν μακρὰν τῆς φιλάτης πατρίδος εὐρισκομένων συμπατριωτῶν μας καὶ ἐλπίζει ὅτι θὰ καταστήσῃ τὸν Σύλλογον μας ἰσχυρότατον καὶ πραγματικόν, ἐπαναλαμβάνων κέντρον πάσης πατριωτικῆς κινήσεως. Εἰδικῶς δὲ δι' ἡμᾶς τοὺς ἐν Ἀθήναις, Πειραιεὶ καὶ περιχώροις εὐρισκομένους θὰ μεριμνήσῃ, δι' ὧν ἐκεῖνο κρίνει καταλληλότερον μέσων, ὅπως ἐρχόμεθα εἰς μεγαλυτέραν ἐπαφὴν καὶ ἐπικοινωνίαν, ὡς δὲ κατὰ τὸ προηγούμενον ἔτος μετ' εὐχαριστήσεως διεπίστῳσα, οἱ συμπατριῶται μας, ἀντιληφθέντες πλήρως τὸν σκοπὸν τῆς τοιαύτης ἐπαφῆς, προσῆλθον ἀθρόοι διὰ πρώτην φοράν ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως τοῦ Συλλόγου μας, εἰς τὰς ἐορτὰς καὶ συγκεντρώσεις αὐτοῦ, ἐπιδείξαντες οὕτω ἐνθέρμον ἄλλα καὶ ἀμέριστον τὸ ἐνδιαφέρον τῶν ὑπὲρ τοῦ Συλλόγου μας καὶ ἐλπίζει τὸ νέον Δ. Σ. ὅτι καὶ εἰς τὸ μέλλον αὐδεὶς ἂν ἐκ τῶν ἐορτῶν καὶ λοιπῶν συγκεντρώσεων ἅς ὁ Σύλλογος ἠθέλῃ ἐκαστοτε καθιερώσει.

Ἐτερον ζήτημα ἐπίσης σοβαρὸν ἀπασχολῶν τὸ Δ. Σ. ἀπὸ τῶν πρώτων ἡμερῶν τῆς ἐγκαταστάσεώς του εἶναι τὸ ζήτημα τῆς ἐκδόσεως τοῦ περιοδικοῦ τοῦ Συλλόγου μας Η «ΒΟΡΕΙΟΣ ΗΠΕΙΡΟΣ». Ἀγομαι νὰ παρατηρήσω μου, ὅτι ἐνῶ τὸ περιοδικὸν τοῦτο, τὸ ἐπίσημον δηλονότι δημοσιογραφικὸν ὄργανον τοῦ Συλλόγου μας, δὲν ἔπρεπε νὰ εἶναι κτήμα ἀσφαπάντων τῶν μελῶν τοῦ Συλλόγου μας, διότι δι' αὐτοῦ δεόν νὰ φωτίζονται τὰ μέλη περὶ ὧν τῶν ζητημάτων.

των τῆς πατρίδος μας, ἀλλὰ καὶ τῶν ἐργασιῶν τοῦ Συλλόγου μας, δὲν εἶναι τόσοι ὅσοι ἔδει νὰ εἶναι. ἀπαιτούμενων χρηματικῶν πόρων.

Συνιστῶ ὅθεν εἰς πάντας τοὺς παρευρισκομένους καὶ δι' αὐτῶν εἰς τοὺς μὴ παρευρεθέντας σήμερον ὅπως ἐγγραφῇτε συνδρομηταὶ αὐτοῦ καὶ ἐξακολουθήσῃ ἐκδιδόμενον πρὸς τὸ συμφέρον τῆς προσφίλου μας πατρίδος, ἥς τὰ συμφέροντα καὶ ἡμῶν αὐτῶν ἀκόμη τῶν ἰδίων, ἐξυπηρετεῖ ἀπολύτως. Τὸ Δ. Σ. ἀπεφάσισε διὰ τὸν λόγον τοῦτον νὰ καθορίσῃ ἐκ νέου τὴν τιμὴν τῆς ἐτησίας συνδρομῆς εἰς 60 δραχ. διὰ τὰ μέλη.

Αὗται εἶναι, ἀγαπητοὶ συμπατριῶται, ἐν συντομίᾳ αἱ κατευθύνσεις τοῦ Δ. Σ. ὅπερ ἐπίσης θὰ ἐπιληφθῇ μετὰ τοῦ αὐτοῦ ζῶντος ἐνδιαφέροντος καὶ περὶ παντὸς ζητήματος παρουσιασθῶσιν, καὶ θὰ ἐντείνῃ, τῇ βοηθείᾳ σας πάντοτε, τὰς προσπάθειάς του, καὶ ἐλπίζει ὅτι θὰ ἐπιτύχῃ εἰς ἀπάσας αὐτοῦ τὰς ἐνεργείας καὶ σὰς ὑπόσχεται ὅτι θὰ σὰς ἀνακοινώσῃ ἐν καιρῷ, ἐὰν ἡ ἀνάγκη τὸ καλέσῃ τὰ ἀποτελέσματα τῶν τοιούτων ἐνεργειῶν του, ἅτινα ἐλπίζει ὅτι θὰ εἶναι εὐχάριστα.

Ἐντολῇ τοῦ Δ. Σ.

Ὁ Πρόεδρος
Κ. ΖΑΡΠΑΛΑΣ

Ἡδη σὰς ὑποβάλλω τὸν προϋπολογισμόν τῆς χρήσεως 1936—37 πρὸς ἔγκρισιν καὶ ἐλπίζω ὅτι ὅχι μόνον δὲν θὰ διαψευσθῶμεν εἰς τὰ προϋπολογισθέντα, ἀλλὰ καὶ θὰ ὑπερβῶμεν καὶ πρέπει νὰ ὑπερβῶμεν.

ΠΡΟ-ΥΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ ΧΡΗΣΕΩΣ 1936—1937

Ἔσοδα χρήσεως 1936—1937

Συνδρομαὶ μελῶν	δρχ.	34.000
Ἐγγραφαὶ μελῶν	>	2.000
Πιστοποιητικά	>	18.000
Καθυστερούμενα	>	5.000
Ἐκτακτοὶ πόροι	>	25.000
Εἰσφοραὶ	>	3.500
Τόκοι καταθέσεων	>	3.000
Ἐν ὅλῳ Δραχ.		90.500

Ἔξοδα χρήσεως 1936—1937

Ἐνοίκιον—Φωτισμός κλπ.	Δρχ.	26.500
Ἔξοδα Γραφείου	>	7.000
Βοηθήματα	>	20.000
Μισθὸς προσωπικοῦ	>	12.000
Ποσοστά	>	7.500
Ἀπρόβλεπτα	>	8.000
Συμπλήρωσις ἐπιπλώσεως	>	9.500
Ἐν ὅλῳ Δραχ.		90.500

Ἡ ΓΕΝΙΚΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΙΣ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΒΟΡΕΙΟΗΠΕΙΡΩΤΩΝ

Τὴν 28 Ἰουνίου ἐγένετο ἡ δευτέρα Γενικὴ Συνέλευσις, ἀναβληθείσης τῆς πρώτης ἐλλείψει ἀπαρτίας, εἰς τὴν ὁποίαν ἐνεμάνισθη τὸ Δ. Συμβούλιον τοῦ ἡμετέρου Συλλόγου καταρτισθὲν εἰς σῶμα. Θέματα πρὸς συζήτησιν: ὑποβολὴ καὶ ἔγκρισις Προϋπολογισμοῦ.

Ἀναγινώσκονται τὰ πρακτικὰ τῶν προηγουμένων συνεδριάσεων ἐπὶ τῆς πληρότητος τῶν ἐλαβόντων τὸν λόγον ὁ κ. Ἐξάρχου, ὅστις κατακρίνει τὸν Γ. Γραμματέα κ. Καρζὴν ὡς μὴ τηρήσαντα λεπτομερῶς τὰ πρακτικὰ καὶ ἐπιτίθεται κατὰ τοῦ τῶς Διοικητικοῦ Συμβουλίου ὡς μὴ δυνηθέντος νὰ ἐπιβάλῃ τὴν τάξιν κατὰ τὰς συνεδριάσεις ἐκείνας. Ὁ κ. Πρόεδρος παρακαλεῖ τὸν κ. Ἐξάρχου νὰ ἀναφέρῃ συγκεκριμένα παραδείγματα καὶ νὰ μὴ ὁμιλῇ γενικῶς καὶ ἀορίστως. Καὶ ἐπειδὴ ὁ κ. Ἐξάρχου ἐξακολουθεῖ νὰ ἐπιτίθεται γενικῶς καὶ ἀορίστως δριμύτερον τώρα κατὰ τοῦ τῶς καὶ νῦν Δ. Συμβουλίου ἡ συνέλευσις ζητεῖ ἀπὸ τὸν ῥήτορα νὰ ἀνακαλέσῃ τὰς ἐκστομισθείσας δριμείας φράσεις. Ἐπὶ τῆς πληρότητος τῶν πρακτικῶν ἔλαβε τὸν λόγον καὶ ὁ κ. Καλυβόπουλος καὶ εἶπεν ὅτι παρελήφθη πρότασις τοῦ ὑποβληθέντος κατὰ τὴν προηγουμένην Γεν. Συνέλευσιν ἥτις καὶ ἐνεκρίθη διὸ παρακαλεῖ νὰ γίνῃ ἡ σχετικὴ συμπλήρωσις τῶν πρακτικῶν. Μεθ' ὃ ὁ Πρόεδρος τοῦ Δ. Συμβουλίου ἀναγινώσκει τὰς εἰς ἄλλην στήλην δημοσιευομένας προγραμματικὰς δηλώσεις, ἐπὶ τῶν κατευθύνσεων τὰς ὁποίας θ' ἀκολουθήσῃ τὸ νῦν Δ. Συμβούλιον καὶ ὑποβάλλει τὸν προϋπολογισμόν. Ὁ προϋπολογισμὸς καὶ αἱ προγραμματικαὶ δηλώσεις γίνονται δεκταὶ ἀνευ οὐδεμιᾶς ἀντιρρήσεως.

Ὁ κ. Σ. Ἐξάρχου λαβὼν τὸν λόγον κατέκρινε τὸ πρόγραμμα τοῦ Δ. Συμβουλίου διότι δῆθεν παραλείπει νὰ ἀσχοληθῇ μὲ τὰ σπουδαιότερα ζητήματα τὰ ἀπασχολοῦν τοὺς Βορειοηπειρώτας.

Ὁ ἀντιπρόεδρος κ. Ντάγγας ἀπαντῶν λέγει ὅτι ὁ κ. Σ. Ἐξάρχου δὲν ἐπρόσεξε ἀναγνωσθεὶς τὰς προγραμματικὰς δηλώσεις εἰς τὰς ὁποίας γίνεται λόγος διὰ τὰ σοβαρὰ ζητήματα τὰ ὑποῖα ὑπονοεῖ, ἀλλ' ὅτι περισσότερον λεπτομερεστέρᾳ ἀνάλυσιν τούτων δὲν ἔδυνάτο νὰ γίνῃ ἀκολουθοῦντος τοῦ Δ. Συμβουλίου παλαιᾶν καὶ ἐπιβεβλημένην τακτικὴν τῶν ἐκάστοτε Διοικητικῶν

Αἱ ἀρχαιρεσίαι τοῦ «Πύρρου» τῆς Νέας Ὑόρκης

NEW YORK, N. Y. — Κατὰ τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν 5ην Ἀπριλίου, διενεργήθησαν ἐν τῇ Σχολικῇ αἰθούσῃ τοῦ «Εὐαγγελισμοῦ» ἐπὶ τῆς Ἀυτικῆς 54ης ὁδοῦ αἱ ἐκλογαὶ πρὸς ἀνάδειξιν τοῦ νέου Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ ἁριστα δρῶντος Ἀλληλοβοηθητικοῦ Β. Ἡπειρωτικοῦ Συνδέσμου ὁ «Πύρρος».

Κατόπιν προσκλήσεως, συνεκεντρώθησαν πολυάριθμα μέλη αὐτοῦ μετὰ ζήλον καὶ ἐνθουσιασμόν διὰ νὰ λάβωσι μέρος εἰς τὰς ἐκλογάς. Ἀπαρτίας δέ γενομένης, ἤρχισεν ἡ συνεδρίασις ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ κ. Ἀνδρέου Μέλλου, Προέδρου.

Ὁ Πανοσιολογιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος κ. Δωρόθεος Μπουραζάνης, Ἡπειρώτης, ὁμίλησε δι' ὀλίγων, ἐνθουσιᾶσας τοὺς ἀκροατὰς μετὰ τὸν πατριωτικὸν του λόγον.

Ἐπειτα ἀνετέθη ἡ διεύθυνσις τῆς διεξαγωγῆς τῶν ἐκλογῶν εἰς τὸν κ. Βασίλειον Θ. Ζούστην, δημοσιογράφον, ὅστις μετὰ βραχεῖαν καὶ ἐπὶ καιρὸν προσφώνησιν, διεξήγαγεν αὐτὰς ἐν πλήρει τάξει καὶ ἡσυχίᾳ.

Διὰ μυστικῆς δὲ ψηφοφορίας ἀνεδείχθησαν διὰ τὸ νέον Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ «Πύρρου» ἄνδρες ἐγνωσμένης δραστηριότητος καὶ ἰκανότητος καὶ ὑπὸ πατριωτικῶν αἰσθημάτων ἐμφορούμενοι, οἱ ἑξῆς:

Ἀνδρέας Μέλλος, Πρόεδρος, ἐπανεκλεγείς, Χρήστος Τσαούσης, ἀντιπρόεδρος,

Συμβουλίων ἐπ' αὐτῶν.

Ἀκολουθῶν λαμβάνει ἐκ νέου τὸν λόγον ὁ κ. Μ. Καλυβόπουλος μέλος τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, ὁμιλήσας περὶ τῆς ἐπιβαλλομένης ἐνότητος τῶν μελῶν τοῦ Συλλόγου μας. Μετὰ τοῦτον ἔλαβεν τὸν λόγον ὁ κ. Σ. Διακεκριμένος συμπατριώτης, ὁ ὁποῖος συνέστησεν ὁμόνοιαν καὶ ἄλλη λεγγύην πρὸς εὐόδωσιν τοῦ ἔργου τοῦ Συλλόγου.

Μετὰ ταῦτα λύεται ἡ συνεδρίασις.

Χρήστος Βάβουλης, ταμίας, Ἰωάννης Μέλλος, γενικὸς γραμματεὺς, Δημ. Ζαφειρόπουλος, εἰδικὸς γραμματεὺς, καὶ Σύμβουλοι οἱ κ. κ. Ἰωάννης Ρουτσόπουλος, Βασίλειος Μουλᾶς, Στέφανος Καρκασίνας, Ἰωάννης Νάστας, Χρήστος Παππᾶς, Θεόδωρος Μάσσιος καὶ Γεώργιος Τσάκας.

Ὡς Ἐξελεγκτικὴ Ἐπιτροπὴ ἐξελέγησαν οἱ κ. κ. Γ. Μούλιος, Κωνστ. Καλυβόπουλος καὶ Νικ. Παππᾶς.

Ὁ «Πύρρος» ἔχει καὶ μίαν Συμβουλευτικὴν Ἐπιτροπὴν, τῆς ὁποίας τὰ μέλη ὑποδεικνύονται ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου ἐν ἰδιαιτέρᾳ συνεδριάσει του. Ἐξέχοντα μέλη τῆς ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ παροικίας ἀπαρτίζουν τὴν Συμβουλευτικὴν Ἐπιτροπὴν, τῆς ὁποίας τὰ ὑψηλὰ καθήκοντα συναρμονίζονται μετὰ τὰ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου ἐν τῇ ἐξυπηρετήσει τῶν συμφερόντων τοῦ Συνδέσμου.

Τὸ νέον Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ «Πύρρου» τῶν Βορειοηπειρωτῶν, ἔχον ὑπ' ὄψιν τὰς πολλαπλὰς ὑποχρεώσεις, τὰς ὁποίας ὁ Σύνδεσμος οὗτος ἔχει ἀναλάβει ἀπέναντι τῶν μελῶν του καὶ τῆς ἰδιαιτέρας γενετήρας των Βορείου Ἡπείρου, θὰ προσβῇ, ὡς εἴμεθα βέβαιοι μετὰ τὴν ἐξουσίαν εἰς τὸ ἔργον του.

Atlantis Apr. 14/1936

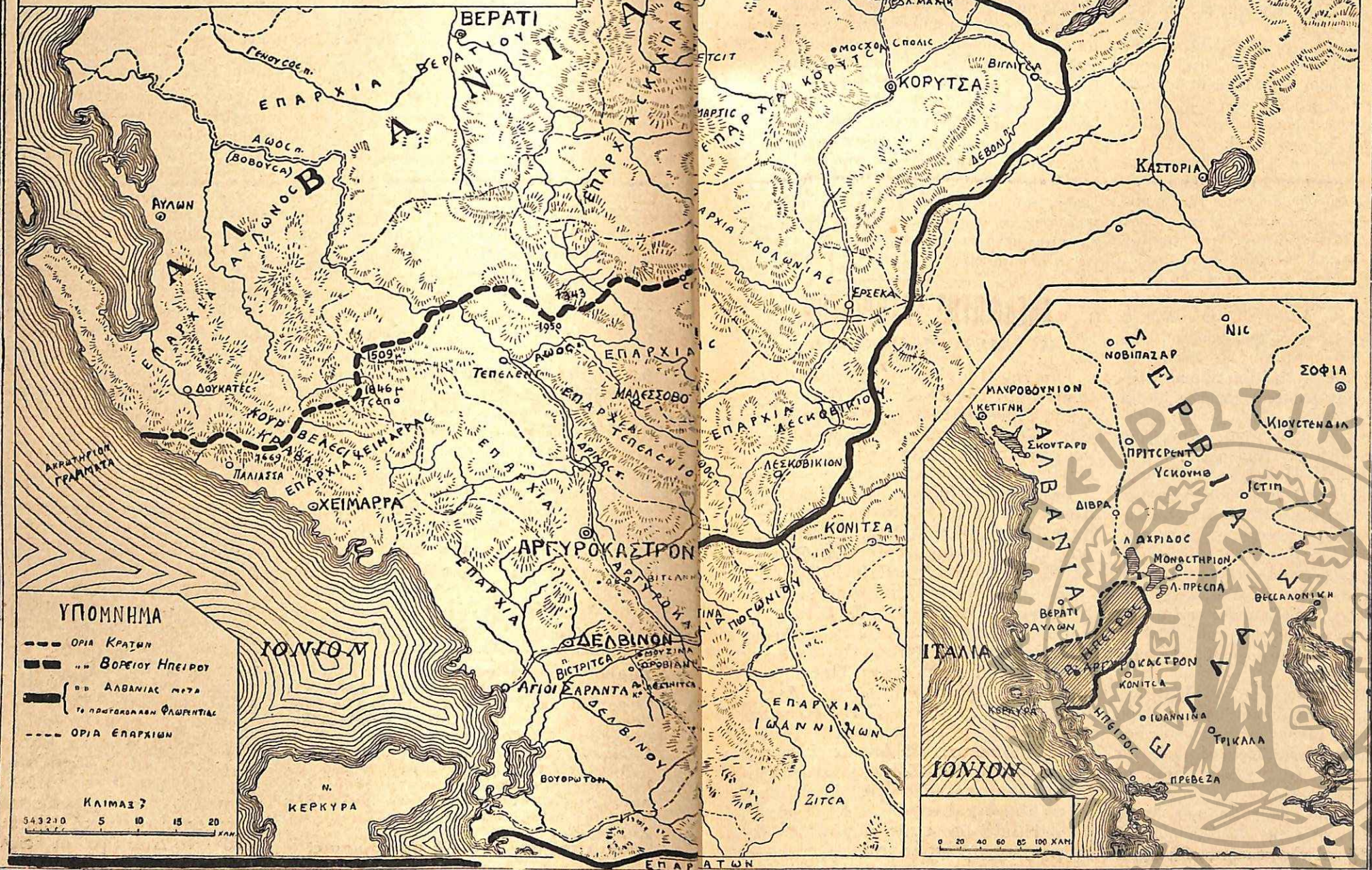
ΝΕΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΒΟΡΕΙΟΗΠΕΙΡΩΤΩΝ

Ἐν Καστορίᾳ ἐνεργείαις φιλοτίμων συμπατριωτῶν ἰδρύθη «Σύλλογος Βορειοηπειρωτῶν Καστορίας καὶ Ἐπαρχίας».

Τὸ πρῶτον Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Συλλόγου ἀπερτίσθη ἐκ τῶν κ. κ. Θεοφρ. Γεωργιάδου Προέδρου, Πέτρ. Κακοπούλου ἀντιπροέδρου, Γ. Σιάκα Γεν. Γραμματέως, Ἀνέστη Σιούκα Ταμίου, Εὐαγ. Μπέντου Συμβούλου.

Ἐχομεν κάθε λόγον νὰ ἐλπίζωμεν ὅτι ὁ Σύλλογος Βορειοηπειρωτῶν Καστορίας θὰ σταδιοδρομήσῃ ὡς φαίνεται ἀπὸ τὸ ἐξαιρετικὸν ἐνδιαφέρον διὰ τὰ Βορειοηπειρωτικὰ ζητήματα, τὸ ὁποῖον ἐπιδεικνύει τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον

ΧΑΡΤΗΣ ΤΗΣ ΒΟΡΕΙΟΥ ΗΠΕΙΡΟΥ



Εἰδήσεις ἀπὸ τῆν Πατρίδα

—Χάλαζα εἰς Τεπελένι

Πληροφορούμεθα ἐκ Τεπελενίου ὅτι εἰς τὴν περιφέρειαν αὐτὴν ἔπεσε χάλαζα ἀρκετὰ σημαντικὴ εἰς βαθμὸν ὥστε νὰ ἐπιφέρῃ καταστροφὰς εἰς τὰς ἀμπέλους τῶν χωρίων Ραμπὶ καὶ Μπούγι.

Αἱ ζημίαι εἶναι σοβαραί. Εἰς τὴν Τοπόγιαννὴν ἔξ ἄλλου ἀπὸ τὰς ῥαγδαίας βροχὰς ἐπλημμύρισαν ἀγροὶ ἐσπαρμένοι μὲ σίτον καὶ ἀραβόσιτον.

«Arbenia» 11 Ἰουνίου

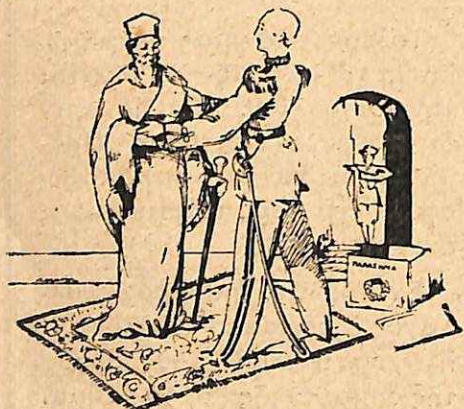
—Αἰφνίδιος πνιγμὸς

Μᾶς πληροφοροῦν ἐκ Σκόδρας ὅτι πρὸ τινῶν ἡμερῶν ἐπνίγη εἰς τὸν ποταμὸν Μπονὲν ἐργάτης τῆς ἐκεῖ βιομηχανίας τσιμέντων ὀνόματι Σωτήριος Ζήκος.

«Arbenia» 11 Ἰουνίου

—Παρασημοφορία !

Ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς ἐδέχθη τὸν Σεβασμιώτατον Βησσαρίωνα τὸν ὁποῖον ἐπα-



«Αὐθ' ὧν ὑπὲρ τῆς ἐκκλησίας εἰργάσατο !

ρασημοφόρησε ἐγχειρίσας αὐτῷ τὴν Μεγάλην Ταίναν τοῦ Σκεντέρ μπέη !

«Vatra» 13 Ἰουνίου

—Ὁ κ. Τζαφέρ Βίλλα

Εὐρίσκεται ἐνταῦθα (Τίρανα) ἀφιχθεὶς ἐπ' ἀδείᾳ ὁ πρεσβευτὴς τῆς Ἀλβανίας ἐν Ἀθήναις κ. Τζαφέρ Βίλλα

«Vatra» 13 Ἰουνίου

—Τὰ Ἑλληνικὰ εὐρήματα

Εἰς τὴν Ἑθνικὴν Βιβλιοθήκην τῶν Τιράνων ἐστάλησαν 20 πραγματεῖαι τοῦ γνωστοῦ Ἀρχαιολόγου Οὐγολίνι.

Εἰς αὐτὰς δημοσιεύονται φωτογραφίαι καὶ ἡ σχετικὴ ἱστορία τῶν ἀρχαιολογικῶν εὐρημάτων, τὰ ὁποῖα ἔχει ἀνακαλύψει ὁ ἐν λόγῳ ἀρχαιολόγος εἰς τὴν Ἀλβανίαν, Ἰταλίαν καὶ Μάλταν.

«Arbenia»

Σημ. Β. Η. Ὁ ἐν λόγῳ ἀρχαιολόγος πρὸ ἑτῶν ἐνήργησε ἀνασκαφὰς εἰς Βουθρωτὸν καὶ Φοινίκι τοῦ Βούρκου Δελβίνου καὶ ἔφερε εἰς φῶς ἀξιόλογα εὐρήματα ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Τέχνης.

—Ὁ Τζιοβάνι

Ἡ παραίτησις τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Βησσαρίωνος δέον νὰ θεωρεῖται ὀριστική. Εἰς τὴν χθεσινὴν σύγκλησιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἡ Μακαριότης του μὲ ἐν ὑπόμνημα ἐξήγησε τοὺς λόγους, δι' οὓς θέτει εἰς τὴν διάθεσιν αὐτῆς τὴν παραίτησίν του.

Ὡς τοποτηρητὴς προσωρινὸς τοῦ Ἀρχιεπισκοπικοῦ θρόνου τῆς Ἀλβανίας ἔρχεται ὁ Ἐπίσκοπος Χριστόφορος Κίσης.

«Vatra» 28 Μαΐου

—Μία ἐπιτροπὴ τοῦ σωματείου «Ἐργασία» εἰς Τίρανα

Εὐρίσκεται εἰς τὴν πρωτεύουσαν ἑλθούσα ἐκ Κορυτσᾶς μία ἐπιτροπὴ τοῦ ἐργατικοῦ σωματείου «ἡ ἐργασία».

Ἀπ' ὅσα γνωρίζομεν μέχρι τοῦδε, ἡ ἐπιτροπὴ θὰ ἔλθῃ εἰς ἐπαφὴν μὲ τὰς ἀρμοδίας ἀρχὰς διὰ τὸ ζήτημα τοῦ κανονισμοῦ τῶν ὥρων ἐργασίας καὶ μερικὰ ἄλλα προβλήματα τῶν Κορυτσαίων ἐργατῶν.

«Vatra» 24 Μαΐου

—Ἡ Ὁρθόδοξος Σύνοδος

Χθὲς τὸ ἀπόγευμα συνήλθεν ἡ Ὁρθόδοξος Σύνοδος εἰς τὰς αἰθούσας τῆς ἐδῶ Μητροπόλεως. Ἐξ ὅσων πληροφορούμεθα, δὲν συνεζητήθη τίποτε τὸ ἐνδιαφέρον λόγῳ τοῦ ὅτι ὁ σεβασμιώτατος Χριστόφορος Κίσης, ἐξεκίνησε ἀμέσως διὰ Κορυτσᾶν, ἵνα παραστῇ εἰς τὴν τελετὴν τοῦ ἐνταφιασμοῦ τοῦ Δημητρίου Μάνου, ὁ θάνατος τοῦ ὁποῦ ἀνηγγέλθη χθὲς.

«Vatra» 24 Μαΐου

—Διὰ τοὺς Ὁρθοδόξους τῆς Πρωτεύουσας

Σήμερον Κυριακὴν 24 Μαΐου, εἰς τὰς δύο ὀρθοδόξους ἐκκλησίας τῆς πρωτεύουσας, θὰ γίνωνται λειτουργίαι εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Ἀγίου Προκοπίου εἰς τὰ νέα Τίρανα ἀπὸ τῆς 9—1030' ὥρας, θὰ λειτουργήσῃ ἡ Α. Μακαριότης ὁ ἀρχηγὸς τῆς Ὁρθοδόξου Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας Βησσαρίων, διότι τὴν ἡμέραν ταύτην εἶναι ἡ μεγαλειτέρα Ἑθνικο-Θρησκευτικὴ ἑορτὴ τῶν Βουλγάρων τῶν καθιγιασμένων Ἀποστόλων Κυρίλου καὶ Μεθοδίου. Εἰς τὸ τέλος τῆς λειτουργίας αὐτῆς ὁ Ἀρχιεπίσκοπος μετὰ τῆς ἀκολουθίας του, θὰ κάμῃ τὸ ἐτήσιον μνημόσυνον τοῦ μεγάλου πατριῶτου Κωνσταντίνου Χριστοφορίδου ἐξ Ἑλβασάν, ὁ ὁποῖος ἐχάρισεν εἰς τὸ ἔθνος τὸ Εὐαγγέλιον καὶ ἄλλα μέρη τῶν ἁγίων γραφῶν εἰς τὴν ἑθνικὴν Ἀλβανικὴν γλῶσσαν, διότι τὴν 21ην τοῦ μηνὸς τούτου, τὴν Πέμπτην, ἡμέραν ὠρισμένην διὰ τὸν σκοπὸν τοῦτον ἦτο ἡμέρα παζαριοῦ ἐδῶ.

«Vatra» 24 Μαΐου

—Τὸ κτίριον τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς εἰς Τίρανα

Πληροφορούμεθα ὅτι τὴν 30 Μαΐου θὰ ἐκτεθῇ εἰς δημοπρασίαν ἡ ἐργοληψία τοῦ κτιρίου τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς εἰς τὰ Τίρανα, τὸ ὁποῖον καθὼς λέγεται θὰ ἀνεγερθῇ εἰς τὸ οἰκόπεδόν της ἀπέναντι τοῦ ἀνθοκήπου τοῦ Κουρσάλ.

Θὰ λάβουν μέρος εἰς τὴν δημοπρασίαν αἱ ἐργοληπτικαὶ ἐταιρεῖαι αἱ πλέον φημι σμέναι τοῦ τόπου καὶ ξέναι.

«Vatra» 24 Μαΐου

—Τὸ σχέδιον τῆς Πρωτεύουσας γίνεταί ἀπὸ ἀεροπλάνου

Κατόπιν μιᾶς συνεννοήσεως ποὺ ἔκαμεν ὁ Δῆμος, ὁ ὁποῖος ἐπιθυμεῖ νὰ ἔχῃ ἓνα σχέδιον βέβαιον καὶ ὀριστικὸν τῆς Πρωτεύουσας, ἡ τοπογραφικὴ ἰταλικὴ ἀποστολὴ ἐν Ἀλβανίᾳ ἐδέχθη ν' ἀναλάβῃ τὸ σχέδιον τῶν Τιράνων καταρτίζουσα τοῦτο μὲ τὸ ἀεροπλάνον της τὸ ὁποῖον ἔφερε.

Τὸ ἀεροπλάνον ἔκαμε μερικὰς πτήσεις ὑπεράνω τῶν Τιράνων εὐρισκόμενον ἐν ἐπαφῇ μὲ τὴν ἀποστολὴν ταύτην καὶ πο

Εἰκόνες ἀπ' τὴν πατρίδα



Τὸ Δημοτικὸν Σχολεῖον Γαρδικακίου Δελβίνου

(Φωτ. κ. Λάμπρου)

λὺ συντόμως θέλει περαιωθῇ ἡ λήψις φω
τογραφικῶν τῶν Τιράνων.
«Vatra» 24 Μαΐου

— Ζητούνται ἐργάται διὰ τὰ Τίρανα καὶ Σιγιάκ (Ἰάγιος Ἰάκωβος)

Εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐθνικῆς Οἰκονομίας ἀπεστάλη ἔγγραφον ἐκ μέρους τῆς Ἑταιρίας Στασιόλι καὶ Φορτούζι, διὰ τοῦ ὁποῦ ζητοῦνται 450 ἄλβανοι ἐργάται ἵνα χρησιμοποιηθοῦν εἰς τὰ δημόσια ἔργα, πού ἡ ἑταιρία ἔχει ἀναλάβει εἰς τὰ Τίρανα καὶ τὸ Σιγιάκ.

Ἐνα μέρος τῶν ἐργατῶν τούτων θὰ χρησιμοποιηθῇ εἰς τὴν ὁδὸν «Στρατηγὸς Παριάνι» ἡ ὁποία ἐνώνει τὴν Λεωφόρον Ζώγου μετὰ τὴν ὁδὸν Σκόδρας καὶ τὸ ὑπόλοιπον μέρος θὰ σταλῇ στὸ Σιγιάκ ὅπου ἕνας ἀριθμὸς ἐκ 200 ἐργατῶν ἔχει ἀρχίσει τὴν ἐργασίαν ἤδη.

Οἱ ἐργάται οἱ ὅποιοι ἔχουν μείνει ἐδῶ θὰ χρησιμοποιηθοῦν καὶ εἰς τὴν κατασκευὴν τῆς πρὸ τῶν ὑπουργείων Πλατείας, ὅπου αἱ ἐργασίαι εἶχαν ἀνασταλῇ πρὸ ὀλίγου καιροῦ λόγῳ τοῦ ὅτι ὁ σημερινὸς ὑπουργὸς τῆς Συγκοινωνίας ἐζήτησε τὴν τροποποίησιν τοῦ σχεδίου, τὸ ὁποῖον εἶχεν καταστρώσει ὁ μηχανικὸς κ. ντέ φάουστις. Τὸ σχέδιον ἔχει ἐγκριθῇ τελικῶς καὶ θὰ ἐκτελεσθῇ ἀκριβῶς κατὰ τὰς ἐργασίας αἱ ὁποῖαι ἀρχίζουν αὐτὰς τὰς ἡμέρας εἰς τὴν Πλατείαν τῶν Ὑπουργείων.

Κατὰ τὰς πληροφορίας τὰς ὁποίας ἔχομεν, διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἔργων πού ἔχει ἀναλάβει ἡ ἑταιρία Στασιόλι καὶ Φορτούζι, θὰ χρειασθῇ ἕνας ἀριθμὸς μεγαλύτερος ἐργατῶν ὁ ὁποῖος μπορεῖ νὰ φθάσῃ τοὺς 1000 καὶ περισσότερον.

Διὰ τοῦτο, τὸ ἀρμόδιον ὑπουργεῖον εἰδοποίησε τὰς Νομαρχίας διὰ τὴν ἐξεύρεσιν ἐργατῶν.

«Vatra» 24 Μαΐου

Ἀργυρόκαστρον. — Προχθὲς ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Ἀλβανικῆς Ἐκκλησίας Βησσαρίων ὑπέβαλε τὴν παραίτησίν του. Λόγοι τῆς παραίτησεως φέρονται ὅτι ἔξεδηλώθη ζωηρὰ δυσανεξία ἐκ μέρους τοῦ κλήρου ἀνωτέρου καὶ κατωτέρου διότι ὁ παραιτηθεὶς ἀρχηγὸς ἔχει ἀφήσει εἰς τὴν τύχην τῶν ὅλα τὰ ἐκκλησιαστικὰ πράγματα.

Εἰς τὴν Κοιλάδα τοῦ Δρίνου ἔγκαιρα στάθηκαν 100 οἰκογένειαι ἱταλικαί. Τὸ γεγονός κρίνεται ὡς ἀπαρχὴ τῆς ἐφαρμογῆς τῆς τελευταίας Ἱταλοαλβανικῆς συνθήκης.

γῆς τῆς τελευταίας Ἱταλοαλβανικῆς συνθήκης.

«Ἡπειρωτικὸς Ἀγὼν» (Ἰωαννίνων)
31 Μαΐου 1936

— Καλαμπόκι γιὰ τοὺς φτωχοὺς στὸ Τεπελένι

Ἀργυρόκαστρον. — Ἡ κατάσταση εἰς τὸ Τεπελένι εἶναι κακή. Δὲν ἀρκοῦν αἱ στοργικαὶ φροντίδες τοῦ Ὑποδιοικητοῦ καὶ τοῦ Δημάρχου, διότι μετὰ αὐτὰς δὲν μποροῦν νὰ καλυφθοῦν αἱ ἐλλείψεις τοῦ λαοῦ.

Κάμνομεν λόγον διὰ τὸ καλαμπόκι, διότι καθὼς μᾶς ἐπληροφόρησαν, εἰς τὸ Κουρβελέσι, τὸ ὁποῖον ἔχει ἕνα πληθυσμὸν ἐκ τριῶν χιλιάδων ψυχῶν ἐστάλησαν 2200 κοκκιντάλια ἀραβοσίτου εἰς τὸ Τεπελένι μετὰ ἕνα πληθυσμὸν ἐξ ἑννέα χιλιάδων ψυχῶν μόνον 1900 κοκκιντάλια. Εἶναι μιὰ διαφορὰ μεγάλη καὶ μόνον μετὰ τὴν ἀποστολὴν ἀραβοσίτου θὰ καλυφθοῦν αἱ ἐλλείψεις καὶ ὁ λαὸς δὲν θὰ ὑποφέρει.

— Στὸν τάφο τοῦ Κότο Χότζι

Ἀργυρόκαστρον. — Ὁ ἐδῶ ὁμιλος τῶν ἐκπαιδευτικῶν, ὅπως καὶ ἕνα χρόνον, καὶ σήμερον πῆγε στὸ χωρίον Κεστοράτι ὅπου θὰ καταθέσῃ στέφαναν εἰς τὸν τάφο τοῦ ἀειμνήστου Κότο Χότζι.

— Ἡ ἀναχώρησις τοῦ κ. Θεμιστοκλῆ Μάλλιου

Δελβίνον, 20 Μαΐου. — Προχθὲς τὸ πρῶν ἀνεχώρησε διὰ τὴν νέαν του θέσιν, τὸ Πογραδέτσι, ὁ πρῶν Δήμαρχος τῆς πόλεώς μας κ. Θεμιστοκλῆς Μάλλιος.

Τὸν κ. Μάλλιο τὸν προέπειψαν ὅλαι αἱ τοπικαὶ ἀρχαὶ καὶ μέγα μέρος τοῦ πληθυσμοῦ διότι τὸν εἶχον ἐκτιμῆσαι καὶ συμπαθήσαι καὶ ὡς Δήμαρχον καὶ ὡς Ὑποδιοικητήν.

Προχθὲς ἔφθασε καὶ ἔκαμε ἐναρξιν τῶν καθηκόντων τοῦ ὁ νέος Δήμαρχος κ. Χαράλαμπος Μπάσιος.

— Ὁ Στρατηγὸς τῶν Φραγκισκανῶν ἔφθασε τὴν Κυριακὴν

Προχθὲς Κυριακὴν ἀπεβιβάσθη εἰς Δυοράχιον ὁ στρατηγὸς τῶν Φραγκισκανῶν

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

Τὴν 11 Μαΐου ἀπέθανεν ἐν Ἀθήναις ὁ Γεώργιος Βασιλείου ἐκ Σωτείρας τῆς Βορ. Ἡπείρου.

Ὁ μεταστὰς ὑπῆρξεν ἡ γνησίᾳ ἐνσάρκωσις τῆς Ἡπειρωτικῆς ἐργατικότητος. Τοῦ ἡμετέρου Συλλόγου ὑπῆρξε δωρητής.

Κανεὶς δὲν μποροῦσε νὰ σκεφθῇ πῶς ὁ Γ. Βασιλείου μίαν ἡμέραν τόσον ἀνεπάντητα καὶ σύντομα θ' ἀπῆρχετο διαπαντός.

Προσβληθεὶς ὀλίγας ἡμέρας πρὸ τοῦ θανάτου τοῦ αἰφνιδίως ἀπὸ πνευμονίας ὑπέκυψεν ἐν μέσῳ τῶν ἱατρικῶν περιθάλψεων καὶ τῆς ἀπεράντου στοργῆς τῶν ἰδικῶν του εἰς τὸ μοιραῖον.

Ἡ κηδεὶα τοῦ Γ. Βασιλείου ἐγένετο ἐν τῷ ναῷ τῆς Ἀγίας Ζώνης Πατησίων.

Μετὰ τὴν νεκρώσιμον ἀκολουθίαν ἐκ μέρους τῶν πολυπληθῶν του φίλων τὸν ἀπεχαιρέτησαν μετὰ συγκίνησιν ὁ κ. Θεοφάνης Βενακίδης.

Ἀκολουθῶνς ἐκ μέρους τῆς ἐδῶ Ἀδελφότητος Σωτηριωτῶν ἀπεχαιρέτησιν ὁ ἱατρὸς κ. Θ. Βλάνης.

Τὴν κηδεὶαν τὴν παρηκολούθησεν ὅλη ἡ ἐδῶ Βορειοηπειρωτικὴ Παροικία. Ἐκ μέρους τοῦ Συλλόγου τῶν Βορειοηπειρωτῶν παρέστη ὁ Πρόεδρος κ. Κ. Ζαρπαλάς, ὁ Γεν. Γραμματεὺς κ. Χρ. Καρζῆς καὶ ὁ Ἀρχισυντάκτης τῆς «Β. Ἡπείρου» κ. Ἀλ. Μαυρόπουλος. Στεφάνους κατέθεσαν ἡ ἀδελφότης Σωτηριωτῶν, ὁ κ. Μ. Λέζος. Ὁ Σύλλογος Βορειοηπειρωτῶν συνέταξε ψήφισμα καὶ συλλυπητήριον ἐπιστολὴν τὴν ὁποίαν ἀ-

ἐκλαμπρότατος Π. Μπερνάρδο Μπέλλο, ὅστις ἐγένετο δεκτὸς ὑπὸ τῶν ἀρχῶν τῆς Διοικήσεως Δυοραχίου, ὑπὸ τοῦ κλήρου καὶ ἀρχετοῦ πλήθους καθολικῶν. Ὁ ἐκλαμπρότατος Π. Μπερνάρδο Μπέλλο ἀνεχώρησεν τὴν ἰδίαν Κυριακὴν καὶ ἐχαίρετίσθη καθ' ὁδὸν εἰς Μαμουράν, Λάτσα, καὶ Λέσι.

«Vatra» 24 Μαΐου 1936

πέστειλεν πρὸς τὴν οἰκογένειαν τοῦ μεταστάντος. Ἀντὶ στεφάνου ἐμοίρασε εἰς μνήμην τοῦ ἀειμνήστου Βασιλείου εἰς ἀπόρους Βορειοηπειρώτας δρχ. 500.

Ι. ΛΑΠΤΑΣ

Εἰς τὸ Γαλλικὸν Νοσοκομεῖον κατόπιν μακρᾶς ἀσθενείας ἀπέθανεν ὁ Βορειοηπειρωτῆς Ι. Λάπτας.

Ὁ ἐκλιπὼν ἀπὸ τοὺς ἐνθέρμους πατριώτας παρέσχεν πολυτίμους ὑπηρεσίας εἰς τὴν πατρίδα, διὰ τὰς ὁποίας ἐξετιμᾶτο ὑφ' ὅλων τῶν συμπατριωτῶν μας.

Τελευταίως διέμενεν ἐν Ἰωαννίνοις ἐνθα ἐξετέλει καὶ καθήκοντα Προξένου τῆς Γαλλίας.

Τὴν κηδεὶαν τοῦ παρηκολούθησεν πλήθος πατριωτῶν καὶ φίλων ἐνταῦθα τῆς μεγάλης καὶ ἱστορικῆς οἰκογενείας τῶν Λαππαίων ἐκ Δροβιάνης τῆς Β. Ἡπείρου.

Τὸ Δημοτικὸν Συμβούλιον τοῦ Δήμου Ἰωαννιτῶν, ὁστις ἀπὸ πολλοῦ ὑπῆρξε δημότης ὁ ἀειμνήστου Λάπτας συνελθὼν ἐπὶ τῇ ἀναγγελίᾳ τοῦ θανάτου τοῦ ἐξέδοτο ψήφισμα.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Τὸ Δ. Συμβούλιον τοῦ ἡμετέρου Συλλόγου ἐπιθυμοῦν, ὅπως «ἡ Βορ. Ἡπειρος» γίνῃ κτῆμα ὅλων τῶν συμπατριωτῶν μας μελῶν καὶ μὴ μελῶν τοῦ Συλλόγου δι' ἀποφάσεως τοῦ ἐν τῇ συνεδρίᾳ τῆς 25ης Ἰουνίου καθώρισεν τὴν ἐτήσιαν συνδρομὴν διὰ τὰ μέλη δρχ. 60 καὶ τὰ μὴ μέλη δρχ. 100.

Οἱ νέοι ὅροι ἰσχύουν ἀπὸ 1ης Ἀπριλίου 1936.

ΤΟ ΔΙΟΙΚ. ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ ΤΟΥ ΣΥΛΛ. ΒΟΡΕΙΟΗΠΕΙΡΩΤΩΝ

Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τὸ ἐκλεγέν κατὰ τὴν Γεν. Συνέλευσιν τῆς 31ης Μαΐου, συνελθὼν τὴν 6ην Ἰουνίου καθήρτισεν εἰς σῶμα ὡς ἑξῆς :

Κ. Ζαρπαλάς, πρόεδρος, Δημ. Ντάγας ἀντιπρόεδρος, Χρ. Καρζῆς Γεν. Γραμματεὺς, Γ. Δημητρίου ταμίας καὶ Μιχ. Καλυβόπουλος, Μιχ. Ἀνέστης, Δ. Τσιάρας, Ἐλ. Πάλλης καὶ Κ. Τάλλιος Σύμβουλοι.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Είς ογκώδη τόμον ἐξ 650 σελίδων ἐξεδόθη καὶ ἐκυκλοφόρησεν ὑπὸ τοῦ ἐκδοτικοῦ οἴκου Δ. Τζάκα, Σ. Δελαγγραμμάτικα καὶ Σια τὸ νέον βιβλίον τοῦ συνεργάτου μας κ. Γ. Βαβαρέτου Δικηγόρου—Συντάκτου τοῦ «Ἐθνους», «Καὶ αὖτε σχέσεις—Πλειστηριασμοί». Πρόκειται περὶ ἐξαιρετικῶς ἐπιμελημένης καὶ εὐ συνειδήτου ἐπιστημονικῆς ἐργασίας ἐπὶ τῶν σχετικῶν μὲ τὰς κατασχέσεις (ἀναγκαστικὰς καὶ συντηρητικὰς) καὶ πλειστηριασμοὺς κινήτων καὶ ἀκινήτων τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας. Τὸ βιβλίον διακρίνεται διὰ τὴν διεξοδικὴν ἐρμηνείαν τῶν ἀφορωσῶν τὰς κατασχέσεις καὶ πλειστηριασμοὺς διατάξεων καὶ τὰς ἀφθότους παραπομπὰς εἰς τὴν σχετικὴν νομολογίαν καὶ τοὺς συγγραφεῖς.

Τὸ ὡς ἄνω βιβλίον εἶναι τὸ τέταρτον κατὰ σειράν ποῦ δίδει εἰς τὴν δημοσίῳτητα ὁ ἐκλεκτὸς συνάδελφος.

Τὸ κοινὸν ἐσυνήθησε νὰ τὸν παρακολουθῇ μὲ τόση προσοχὴν εἰς τὴν τελευταίαν παραγωγὴν. Πρῶτον τῆς σειράς ἔρχεται τὸ «Δίκαιον τῶν Αὐτοκινήτων» καὶ ἀκολουθῶν ἡ «Ἐκτέλεσις ἐν τῇ πράξει» καὶ οἱ «Νεώτεροι Νόμοι».

Εἰς ταῦτα προστίθενται τὰ «Ἀπαντα τοῦ Βηλαρά», τὰ ὁποῖα ἐγένοντο δεκτὰ μὲ ἐνθουσιασμὸν ἀπὸ τὴν ἰδικήν μας κριτικὴν καὶ αἱ μικραὶ εἰς βιβλία ἐκδοθεῖσαι διαλέξεις τοῦ «Ὁ Ἀλῆ Πασῆς ἀπὸ τὴν ἄλλῃ πλευρᾷ» καὶ «Ἡ Ἡπειρος ἀπὸ πλουτοπαραγωγικῆς ἀπόψεως».

Ὁ κ. Γ. Βαβαρέτος εἶναι γνωστὸς ἀπὸ τὴν μεγάλην Ἡπειρωτικὴν ἐργασίαν εἰς τὴν «Πατριδα» μέχρι τοῦ θανάτου τοῦ Σ. Σίμου, ὁπότε καὶ συνεχίζει νὰ ἐργάζεται εἰς τὸ «Ἐθνος» τῆς ὁποίας ἐκτὸς τοῦ Ἡπειρωτικοῦ ρεπορτάζ κρατεῖ τὸ σπουδαιότερον μέρος.

Τὰ Ἡπειρωτικὰ ζητήματα ἐκ μέρους τοῦ κ. Βαβαρέτου διὰ σχολίων καὶ σημειωμάτων εἶρον πάντοτε τὴν προώθησιν τῶν εἰς τὴν λύσιν τῶν.

—Ἡ «Ἐλευθερία»

Ἐξεδόθη τὸ 1038 φύλλον τῆς «Ἐλευθερίας» τοῦ κ. Χρ. Χρηστοβασίλη ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. Π. Πέτσκου.



κ. Κ. Περ.—Τὰ δημοσιευόμενα ἔγγραφα τοῦ Στεφάνου Σκουλούδη εἶναι ὑψίστης σημασίας, τὰ ὁποῖα δὲν ἔχουν ἔλθει εἰς τὸ φῶς τῆς εὐρείας δημοσιότητος μέχρι τοῦδε.

κ. Ἡρ. Μπάζιον Θεσσαλονίκην.—Ἐλάβομεν. Εὐχαριστοῦμεν θερμότατα.

κ. Α. Ναθαναήλ Ἰωάννινα.—Ἐτησίαν συνδρομὴν σας ἐλάβομεν. Ἀποστέλλομεν ταχυδρομικῶς ἀποδείξιν πληρωμῆς.

κ. Μ. Καράσαν Μοζανίκον Ἡπείρου.—Μᾶς συγχινεῖ ποῦ μᾶς ἐνθυμείσθε σεῖς ἀπὸ τὰ σύνορα! Ἐλάβομεν. Ἀποστέλλομεν ἀπόδειξιν πληρωμῆς.

Βορειοηπειρωτικὸν Σύλλογον ὁ «Πύρρος» Ἀμερικὴν.—Ταχυδρομικῶς ἐλάβομεν ἑξ ὁλλάρια. Παρακαλοῦμεν εἰς ἄλλην ἐπιστολήν σας, ἀπαντᾶτε ἂν προέρχονται ἀπὸ τὸν «Πύρρον» ἢ ἀπὸ τὰ μέλη αὐτοῦ καὶ ποῖα.

κ. Ἡλ. Καμ. Μπορεῖτε νὰ τὴν δέσετε τὴν «Β. Ἡπειρον» κατὰ ἐτησίους τόμους.

Ἡ ἀρίθμησης ἐφ' ὅσον ἐξ ἀρχῆς καθιερώθη κατὰ τεύχη δὲν μπορεῖ νὰ μεταβληθῇ διότι θὰ ἐπὶ ἔρχετο ἀνωμαλία.

ΕΠΑΝΟΡΘΩΣΙΣ

Εἰς τὸ προηγούμενον τεῦχος σελίς 35 στίχος 44 «...εἰς τὴν ὑπὸ τὸν αἰμνηστον Χρηστάκη Ζωγράφον κλπ.,

Διορθοῦνται τὸ ἐκ τυπογραφικῆς ἀβλεψίας λάθος εἰς «...εἰς τὴν ὑπὸ τὸν αἰμνηστον Γεώργιον Χρηστάκη Ζωγράφον κλπ.

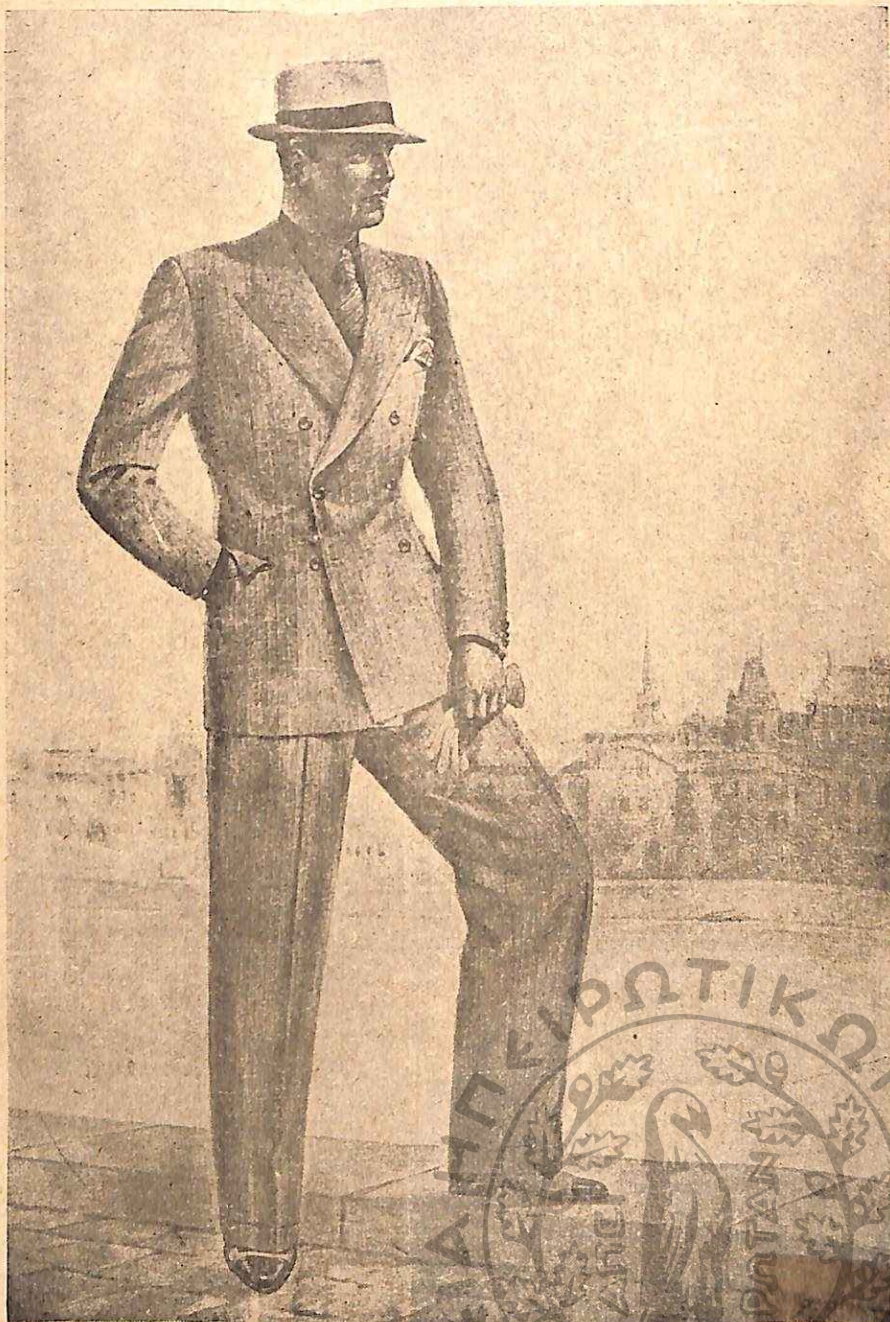
Εἰς τὸ προηγούμενον τεῦχος σελίς 43 Ἀπολογισμὸς τοῦ 1935—1936.

(Καθυστερημέναι συνδρομαὶ) ἔξοδα πραγματοποιηθέντα ἐκ τυπογραφικῆς ἀβλεψίας ἐγράφη δραχ. 1650 ἐνῶ τὸ ὀρθὸν εἶναι δραχ. 7650 ὡς φαίνεται καὶ ἀπὸ τὸ μὴ ἡλλοιωμένον ἄθροισμα.

Ἡ ΣΥΝΕΧΕΙΑ τῶν ἐντυπώσεων τοῦ Ρενὲ Πυὼ ἐκ τῆς Β. Ἡπείρου, τῶν δημοσιευθεισῶν εἰς τὸν Γαλλικὸν «Χρόνον» ἀναβάλλεται λόγῳ πληθώρας ἐπικαίρου ὕλης διὰ τὸ ἐπόμενον.



ΝΙΚΟΣ ΜΑΣΣΙΟΣ



ΕΜΠΟΡΟΡΡΑΠΤΗΣ

Ύφασματα Άγγλικά, Έλληνικά. Έφαρμογή τελεία—Κομψότης

Αιόλου 73α — Άριθ. Τηλεφ. 29-413